Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 3,50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας —Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932— ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία φράγκα γαλλικὰ 60, ἑξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησία δολλάρια 4, ἑξάμηνη 2 καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 40ὸς | *Ἀθῆναι 18 Μαρτίου 1933* | *Ἔτος 55ον.—Ἀριθ. 16*

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ LEON LAMBRY

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κανένας δὲν ἄκουσε τὰ λόγια του, γιατὶ εἶχε τὸ πρόσωπό του γυρισμένο κατὰ τὴν διεύθυνση τοῦ ἀνέμου καὶ τὸ στόμα σκεπασμένο μὲ τὰ δυό του χέρια.

Ὁ Καραλὰ ἔτρεμε σύγκορμος.

— Φοβᾶμαι, ἔκανε ἡ Μαίρη.

Ἡ Σότζια πέρασε τὸ μπράτσο της γύρω ἀπὸ τὸν λαιμό της καὶ σφίχτηκε ἐπάνω της ἀκόμη περισσότερο.

— Εὐχαριστῶ, ψιθύρισε ἡ μικρὴ Ἀγγλίδα.

Οἱ ἀστραπὲς ἔσχιζαν τὸν οὐρανό, οἱ βροντὲς ἠχοῦσαν χωρὶς διακοπή, καὶ τὰ δέντρα, χτυπημένα ἀπὸ τὸν ἄνεμο, λύγιζαν τὶς κορφές τους ὣς τὴ γῆ.

Ἡ ζέστη ἦταν ἀποπνικτική.

— Θεέ μου, Θεέ μου, ψιθύριζε ἡ Μαίρη ποὺ δὲν εἶχε δύναμη νὰ πῇ περισσότερα.

Ἡ Σότζια ταραγμένη ὅσο κι' αὐτή, ἔνοιωθε τὴν καρδούλα της νὰ χτυπᾷ τόσο, ποὺ κόντευε νὰ σπάσῃ.

Ἡ θύελλα κράτησε παραπάνω ἀπὸ μισὴ ὥρα κι' ὕστερα σιγὰ-σιγὰ ὑποχώρησε. Ἔξαφνα, μιὰ τρομακτικὴ ἀστραπὴ ἔσχισε τὸν οὐρανό. Ἡ Σότζια καὶ ἡ Μαίρη νόμισαν πὼς ἔφθασε τὸ τέλος τοῦ κόσμου καὶ ἔβγαλαν μιὰ σπαρακτικὴ φωνή.

— Μὴ φοβᾶστε. Δὲν εἶναι τίποτε! φώναξε ὁ Κεσὰμπ μὲ ὅλη του τὴν δύναμη, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὸν ἀκοῦσουν οἱ μικρὲς προστατευόμενές του.

Ἡ θύελλα ἀπομακρυνόταν. Ἡ φοβερὴ ἐκείνη ἀστραπὴ φαινόταν πὼς ἔδειχνε τὸ τέλος της. Σιγὰ-σιγὰ τὸ σκοτάδι σκορπίστηκε. Ὁ οὐρανὸς ἄρχισε νὰ ξαστερώνῃ καὶ στὸ τέλος φάνηκε κι' ὁ ἥλιος!

— Σότζια, εἶπε ἡ Μαίρη, ἀφοῦ τίναξε τὴ σκόνη ποὺ τὴν σκέπαζε ὁλόκληρη, εἶσαι πιὸ γενναία ἀπὸ μένα. Δὲν ἐδίστασες νὰ ἐκτεθῇς στὴν μανία τοῦ ἀνέμου, γιὰ νὰ μὲ προφυλάξῃς. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτέ!

— Τὸ ἔκανα... γιατὶ σ' ἀγαπῶ πολύ, ἀπάντησε ἡ Σότζια.

Ἡ Μαίρη τὴν κοίταξε τρυφερά.

— Εἶσαι ἡ πιὸ πιστὴ κι' ἡ πιὸ καλή μου φιλενάδα, εἶπε. Θὰ ἤθελα νὰ ζοῦσαμε πάντοτε μαζί.

— Ἀλίμονο! Τὸ ξέρω καλὰ πὼς θὰ πρέπει νὰ χωριστοῦμε.

— Πότε;

— Μά, σὲ λίγο. Ὅταν θὰ ξαναβρῇς τοὺς γονεῖς σου. Ἐσὺ εἶσαι ἡ κόρη ἑνὸς σαχίμπ... [κι' ἐγὼ εἶμαι μιὰ φτωχὴ σκλάβα.

— Ὤ, μὴν τὰ λὲς αὐτά, Σότζια. Οἱ γονεῖς μου εἶναι τόσο καλοί ποὺ δὲν θὰ θελήσουν νὰ χωριστοῦμε. Καὶ μάλιστα ὅταν μάθουν, τί ἤσουν σὺ γιὰ μένα ὅλο αὐτὸ τὸν καιρό.

Ἐνόσω τὰ δυὸ κοριτσάκια συνωμιλοῦσαν, ὁ Κεσὰμπ ἔλυσε ἀπὸ τὸ δέντρο τὸν Καραλά, ποὺ μόλις αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτό του ἐλεύθερο ἔπεσε ἀμέσως χάμω στὴ γῆ.

Τὸ ζῶο ἦταν ὁλότελα ἐξαντλημένο. Μὰ καὶ οἱ τρεῖς ταξιδιῶτες δὲν βρί-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ
Τὸ παιδὶ μὲ τ' ἀεροπλάνο

σκονταν σὲ καλύτερη κατάσταση. Ἦταν ὅλοι τους κατάκοποι καὶ εἶχαν ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ ναπαυθοῦν.

— Γιὰ σήμερα δὲν θὰ προχωρήσουμε περισσότερο, εἶπε ὁ Κεσάμπ. Ὁ κακομοίρης ὁ Καραλὰ δὲν εἶναι σὲ κατάσταση νὰ περπατήσῃ.

— Δὲν ψάχνουμε νὰ βροῦμε τὸ πανὶ τῆς τέντας μας; πρότεινε ἡ Σότζια.

Ὁ Κεσάμπ βρῆκε πολὺ σωστὴ αὐτὴ τὴν πρόταση καὶ ἄρχισαν τὶς ἔρευνες. Ἄδικα ὅμως ψάξανε. Ξεκουρελιασμένη ἀπὸ τὴν θύελλα, ἡ τέντα εἶχε ἐξαφανισθεῖ μαζί της.

— Τί νὰ γίνῃ; Θὰ περάσουμε καὶ χωρὶς τὴν τέντα, ἔκανε γελώντας ἡ Μαίρη. Ἔχουμε τὰ δέντρα ποὺ μᾶς φυλᾶνε.

— Γι' ἀπόψε ναί, συμφώνησε ὁ Κεσάμπ. Ἀλλὰ αὔριο; Τελοσπάντων, ἂς ξημερωθοῦμε καὶ βλέπουμε.

Εὐτυχῶς μέσα στὸ καροτσάκι ὑπῆρχαν ἀρκετὰ τρόφιμα. Τὰ πορτοκάλια ποὺ κρέμονταν ἀκόμη ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων καὶ ἐκεῖνα ποὺ εἶχε στρώσει κάτω ἡ θύελλα, ἔφθαναν καὶ περίσσευαν γιὰ τὸ φροῦτο τους. Ἔτσι οἱ ταξιδιῶτες μας ἔκαναν ἕνα γεῦμα πλουσιώτατο. Πέρασαν ὅλη τὴν ἡμέρα τους κάτω ἀπὸ τὶς εὐωδιαστὲς πορτοκαλλιές, τὸ βράδυ κοιμήθηκαν κάτω ἀπ' τὰστέρια καὶ τὸ ἄλλο πρωΐ ὁ Καραλά, ξεκούραστος κι' εὐδιάθετος, ἄρχισε πάλι νὰ τραβᾷ τὸ καροτσάκι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Τὸ νοσοκομεῖο τῶν ζώων

Οἱ ἡμέρες ποὺ ἐπακολούθησαν πέρασαν χωρὶς τίποτε τὸ ἐξαιρετικό. Ἡ φιλία τῆς Μαίρης καὶ τῆς Σότζια γινόταν κάθε μέρα καὶ μεγαλύτερη. Ἦταν καὶ οἱ δυό τους πολὺ τρυφερὲς καὶ ἔτσι, ὅταν ἔφθασαν στὸ Τζεϋπούρ τὸν τελευταῖο σταθμὸ πρὶν ἀπὸ τὸ Δελχί, εἶχαν γίνῃ πιὰ ἀχώριστες φιλενάδες. Ἡ Μαίρη εἶχε συγκινηθεῖ ἀπὸ τὴν ἀφοσίωση ποὺ τῆς ἔδειχνε ἡ Σότζια, καὶ ἡ μικρὴ Ἰνδὴ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἔνοιώθε μεγάλη εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν Μαίρη ποὺ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς εἶχε φερθεῖ σὰν νὰ τὴν θεωροῦσε ὁμοιά της.

Μιὰ ὁλόκληρη ἡμέρα ἀναγκάστηκαν νὰ μείνουν στὸ Τζεϋπούρ. Πρῶτα γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ ὁ Καραλά, καὶ ὕστερα γιὰ νὰ ἀνανεώσουν τὶς προμήθειές τους.

Μαζὶ μὲ τἄλλα ψώνια του ὁ Κεσάμπ ἀγόρασε καὶ μιὰ καινούργια τέντα γιὰ τάμάξι του, καὶ ὅταν τελείωσε ὅλες του τὶς δουλειὲς πρότεινε στὰ δυὸ κοριτσάκια νὰ τὰ πάῃ στὸ πιντσραπόλ.

— Τί εἶναι αὐτό; ρώτησε ἡ Μαίρη,

— Δὲν ἔχεις ποτὲ σου ἀκούσει γιὰ τὸ πιντσραπόλ; ἀπόρησε ἡ Σότζια.

— Ὄχι, τί εἶναι;

— Εἶναι... πῶς νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω... ἕνα νοσοκομεῖο τῶν ζώων σὰν νὰ ποῦμε.

— Νοσοκομεῖο τῶν ζώων;

— Ναί, συμπλήρωσε ὁ Κεσάμπ. Τὸ πιντσραπόλ εἶναι πραγματικὰ ἕνα νοσοκομεῖο, ὅπου περιποιοῦνται καὶ νοσηλεύουν τὰ πολὺ γέρικα καὶ τὰ πολὺ ἄρρωστα ζῶα.

— Αὐτὸ θὰ εἶναι πολὺ περίεργο καὶ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸ ἰδῶ, εἶπε ἡ Μαίρη.

— Ἐμπρὸς λοιπόν, πᾶμε, γιατὶ ἔχουμε ἀρκετὸ δρόμο νὰ κάνουμε.

Ἡ Μαίρη καὶ ἡ Σότζια ἀκολούθησαν μὲ προθυμία τὸν Ἰνδό. Τὶς πέρασε πρῶτα ἀπὸ ἕνα βρωμερὸ στενοσόκκακο, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ καλντιρίμια ὅπου σπρωχνόταν, τσαλαπατιόταν καὶ φώναζε ἕνα ποικιλόμορφο πλῆθος, καὶ τέλος σταμάτησε μπρὸς σ' ἕνα μεγάλο κτίριο.

Κανεὶς δὲν εἶχε δώσει προσοχὴ στὴν Μαίρη ποὺ φαινόταν πραγματικὰ σὰν μιὰ μικρὴ Ἰνδὴ καὶ μιλοῦσε κι' ἰνδοστάνικα μὲ τὴν συντροφισσά της.

— Φθάσαμε, εἶπε ὁ Κεσάμπ δείχνοντας τὸ κτίριο.

Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ παράθυρα φαινόνταν τὰ κεφάλια διαφόρων ζώων. Τὰ περισσότερα ἦταν τυλιγμένα μ' ἐπιδέσμους.

— Τί ἀστεῖο ποῦ εἶναι! ἔκανε ἡ Μαίρη.

Ὁ Κεσάμπ τῆς ἔκανε νόημα νὰ κρατήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτό της τὶς ἐντυπώσεις της καὶ ἡ μικρὴ Ἀγγλίδα δάγκασε τὴ γλῶσσα της. Τὸ πάθημά της τοῦ Μπεναρὲς ἦταν ἀκόμη πολὺ πρόσφατο στὴ μνήμη της καὶ τῆς εἶχε γίνει μάθημα.

Στὸ ἰσόγειο ὁ Κεσάμπ ἔδειξε στὰ δυὸ κοριτσάκια τοὺς «ἀνάπηρους», δηλαδὴ τὰ ζῶα ἐκεῖνα ποὺ ἦταν πολὺ ἄρρωστα ἢ πολὺ γέρικα καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ τὰ ἀνεβάσουν στὰ ἐπάνω πατώματα. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἦταν γέρικα γαϊδούρια ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ πάρουν τὰ πόδια τους καὶ ἀγελάδες τυφλὲς ἀπὸ τὰ γερατειά.

— Οἱ Ἰνδοὶ ποτὲ δὲν τὰ σκοτώνουν τὰ ζῶα τους ὅταν γεράσουν τόσο, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν πιὰ νὰ δουλέψουν, ἐξήγησε ὁ Κεσάμπ. Τὰ φέρνουν στὸ πιντσραπόλ καὶ ὅποιοι μποροῦν δίνουν κι' ἕνα μικρὸ ποσό· κι' ἔτσι κάθε ζῶο ποὺ ἔχει ὑπηρετήσει πιστὰ τὸν ἀφέντη του ἐπὶ τόσα χρόνια περνάει ἥσυχα γεράματα.

Ἡ Σότζια ἔδειξε στὴ Μαίρη ἕνα κάτασπρο ἀρνάκι ποὺ χοροπηδοῦσε μὲ τὰ τρία μόνο ποδαράκια του καὶ ὕστερα τὰ δυὸ κορίτσια στάθηκαν συγκινημένα μπροστὰ σὲ μιὰ ἄρρωστη γίδα ποὺ βέλαζε σπαραξικάρδια.

Μερικοὶ Ἰνδοὶ ντυμένοι ἰδιόρρυθμα περιποιόνταν ὅλα τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ ζῶα.

— Αὐτοὶ εἶναι οἱ Τζαΐν ἐξήγησε ὁ Κεσάμπ, δηλαδὴ τὰ μέλη μιᾶς ἰνδικῆς αἱρεσης, καὶ ἔχουν ἀφιερώσει ὅλη τὴν ζωή τους στὴν περιποίηση τῶν ζώων.

— Ἂς ἀνεβοῦμε στὸ παραπάνω πάτωμα, εἶπε ἡ Σότζια. Ἐκεῖ μπορεῖ νὰ ἰδοῦμε καὶ τίποτε ἄλλου εἴδους ζῶα.

— Θὰ σᾶς πάω στὰ πουλιὰ ποὺ βρίσκονται στὸ τελευταῖο πάτωμα, ἀπάντησε ὁ Κεσάμπ.

Ὅταν μπῆκαν μέσα στὴν εὐρύχωρη αἴθουσα ποὺ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἦταν φραγμένη μὲ συρματόπλεγμα καὶ μόνο στὴ μέση εἶχε ἕνα εὐρύχωρο διάδρομο γιὰ τοὺς ἐπισκέπτες, κόντεψαν νὰ κουφαθοῦν ἀπὸ τὸν ἀφάνταστο θόρυβο: Ὅλα τὰ πουλιὰ κακάριζαν, κελαϊδοῦσαν, φώναζαν μαζὶ τόσο, ποὺ δὲν ἄκουγε κανεὶς τί τοῦ ἔλεγε ὁ διπλανός του.

Ἕνας Ἰνδός, ντυμένος σὰν πολεμιστής, στεκόταν κοντὰ στὸ συρματόπλεγμα μπροστὰ σ' ἕνα κόρακα ποὺ ἦταν γαντζωμένος μὲ τὸ ἕνα πόδι στὸ ξύλο. Ὁ Ἰνδὸς ἔτριβε σὲ φίχουλα ἕνα ἰνδιάνικο γλυκὸ ποὺ τὸ τηγανίζουν μέσ' στὸ λάδι καὶ τὸ λένε κούζ, καὶ τὰ τρίμματα τὰ πετοῦσε στὸ πουλί.

Ἡ Μαίρη ὑποχώρησε ἀθελά της ὅταν εἶδε τὸν πολεμιστή, γιατὶ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς φάνηκε πὼς ἦταν ὁ Γιουγκάλ. Δὲν ἄργησε ὅμως νὰντιληφθῇ πὼς εἶχε κάνει λάθος.

Ὁ πολεμιστὴς μιλοῦσε στὸν κόρακα. Μιλοῦσε μὲ τὴν χοντρὴ φωνή του ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάνῃ γλυκειὰ καὶ ἡ Μαίρη δὲν καταλάβαινε τί ἔλεγε, μὰ ὁ Κεσὰμπ κι' ἡ Σότζια φαίνονταν πὼς τὸν ἄκουγαν μὲ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον.

— Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος καὶ τί ἔλεγε στὸν κόρακα; ρώτησε ἡ Μαίρη ὅταν βρέθηκαν ἔξω.

— Ἦταν ἕνας πολεμιστὴς ποὺ εἶχε ἔρθει νὰ ἰδεῖ τὸν ἀνεψιό του, εἶπε ὁ Κεσάμπ.

— Τὸν ἀνεψιό του; ἀπόρησε ἡ Μαίρη ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ. Καὶ ποῦ βρισκόταν;

— Μά... μέσα στὸ κλουβί.

— Μέσα στὸ...;

— Ὁ ἀνεψιός του ἦταν ὁ κόρακας ποὺ εἴδαμε.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η ΖΗΛΙΑΡΑ

(ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ)

Ἑρμιόνη (Παρουσιάζεται, βαστώντας στὴν ἀγκαλιά της δυὸ-τρεῖς κοῦκλες, ποὺ τὶς καθίζει μὲ προσοχὴ σὲ ἰσάριθμες καρέκλες λέγοντας:)

Οὔφ! κι' ἐσεῖς, βῆμα δὲν μπορεῖ νὰ πάῃ κανένας δίχως νὰ σᾶς ἀφήσῃ μοναχές. Ὅλο γκρίνια εἴσαστε. *(Πρὸς τὸ κοινόν:)*

Ἐπὶ τέλους, εἶμαι μόνη μου! Ὁ μπαμπᾶς εἶναι στὸ γραφεῖο. Ἡ μαμμὰ πῆγε στὴ μοδίστρα της καὶ τὰ μικρὰ βγῆκαν μὲ τὴ ντάντα περίπατο. *(Μὲ φωνὴ κοροϊδευτική:)* Σὰν τὰ σαλιγκάρια ὕστερ' ἀπ' τὴ βροχή! Λοιπόν. Μέρες καὶ μέρες περίμενα αὐτὴν τὴν εὐκαιρία νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ ἕνα μεγάλο ἐλάττωμά μου. *(Δυνατὰ καὶ συλλαβιστά).* Ζη-λεύ-ω! Νά, καὶ τώρ' ἀκόμα, δίχως νὰ τὸ θέλω εἶπα κοροϊδευτικὰ τἀδελφάκια μου σαλιγκάρια! *(Προς μιὰ κούκλα της:)*

Τώρα, θὰ σοῦ δώσω τὸ ζεστό σου, σώπα. *(Πρὸς τὸ κοινόν:)* Ξέρετε, εἶναι κρυωμένη ἀπὸ προχθὲς ποὺ τὴν ἔβαλε ὁ Ἄλκης μας νὰ κάνῃ ντούς, γιατ' εἶναι, λέει... νευρασθενής! Τί λέγαμε; Ἄ, ναί. Δὲν ξέρω τί μοῦ συμβαίνει, κάτι μοῦ τριβιλίζει ἐδῶ *(δείχνει τὸ στομάχι της)* ὅταν βλέπω νὰ χαϊδεύουν τὴν Κάκια. Τὴν ἔχουν μὴ στάξει καὶ μὴ βρέξει. Κάκια πάνω, Κάκια κάτω.

Δὲ σᾶς λέω, καὶ τὸν μπέμπη μας ἀγαποῦν, μὰ πρὸ πάντων τὴν Κάκια! *(Ἀναστενάζει:)* Ἄχ! αὐτὸ τὸ λιμόγατο! *(Ἐμπιστευτικά:)* Εἶναι τὸ παρατσούκλι ποὺ τῆς ἔβγαλαν, καὶ ξέρετε πῶς τῆς ταιριάζει; τρέλλα! Πετσί καὶ κόκκαλο εἶναι ἀπὸ τὰ χάδια! Ὅλα τῆς φταῖνε, τὸ πιάνο καὶ πρὸ πάντων οἱ γκάμες, οἱ κοῦκλες μου, τὸ κρυφτό, τὸ κυνηγητό, δὲν ξέρω τί νὰ κάνω.

Ἡ μαμμὰ λέει πὼς εἶμαι μεγάλη πιὰ καὶ ὅτι πρέπει νὰ εἶμαι προσεκτική, γιατὶ ἡ Κάκια γλύτωσε ἀπὸ τοῦ Χάρου τὰ δόντια καὶ ἔγινε πολὺ εὐαίσθητη! Μά, πέστε μου, σᾶς παρακαλῶ, τί τῆς κάνω; Φταίω ἐγώ, ἄν, ὅποτε ἔχει γερμανικὰ μελετάω κι' ἐγὼ πιάνο; Ἀλήθεια, καλὰ ποὺ τὸ θυμήθηκα.

Μιὰ μέρα ὅλοι στὸ σπίτι εἶχαν πανηγύρι σωστό, γιατὶ ἡ Κάκια ἀπήγγειλε γερμανικὰ κάποιο μονόλογο *(μὲ ὕφος λυπημένο:)* — Ποιὸς θὰ μοῦ τὸλεγε ποτὲ ὅτι κι' ἐγὼ μονόλογο ἀπαγγέλλω αὐτὴ τὴ στιγμή! — δίχως κανένα λάθος. Μόνο ποὺ δὲν τὴ στεφανώσανε καὶ μὲ κανένα κλωνάρι δάφνης! *(Θυμώνοντας ξαφνικά:)* Καὶ κάθουμαι ἀκόμα καὶ τὴ λέω «Κάκια», κοτζὰμ Κατίνα, «Κάκια», Κατίνα νὰ τὴ λέτε, τἀκούτε; ὄχι «Κάκια». Ἐμένα οὔτε Μίνα, οὔτε Ρένα, οὔτε τίποτα. *(Κοροϊδευτικά:)* Ἐρμιόνη μόνο! γιατί, λέει ὁ μπαμπάς, τοῦ ἀρέσει τὄνομα. Καλὰ ἔκανα κι' ἐγὼ καὶ τῆς ἔσχισα τὸ ρὸζ μεταξωτό της... *(Μ' ἀπελπισία:)*

Ἄχ! τί νὰ κάνω; Παρασύρθηκα πάλι, ποτέ μου δὲν θὰ μπορέσω νὰ μὴ ζηλεύω... Τὸ ξέρω, δὲν θὰ μὲ χειροκροτήσετε, μὴ μὲ μαρτυρήσετε ὅμως στὴ μαμμά!.. *(Ὑποκλίνεται καὶ φεύγει δίχως νὰ πάρῃ τὶς κοῦκλες της, ἐνῶ συγχρόνως σκουπίζει τὰ δάκρυά της).*

ΔΗΜΟΣ Χ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΣ'.

Ὅλοι ἐπιχειροῦν, κανένας δὲν τὸ κατορθώνει.

«— Μ' αὐτὸ εἶναι ἀνυπόφορο! συλλογιέται ὁ Πετράκης κοιτάζοντας τὸ τσουρέκι καὶ τὸ κουτὶ μὲ τὶς σοκολάτες ποὺ λὲς καὶ τὸν κοροϊδεύουν ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ καταρτιοῦ. Γιά, νὰ δοκιμάσουμε πάλι!..»

Καὶ παίρνει φόρα, σκαρφαλώνει, πολεμᾶ μὲ τὰ χέρια του, μὲ τὰ πόδια του, μ' ὅλο του τὸ σωματάκι. Μὰ κουράζεται καὶ σταματᾶει. Θὰ παρατήσῃ τὸν ἀγῶνα; Κάτω στοιχηματίζουν: ναὶ ἢ ὄχι;

«Νὰ πέσω;» συλλογιέται ὁ Πετράκης. Ξέρει ὅμως πὼς ἀπὸ κάτω του εἶναι ὁ Τοτός, ποὺ γελᾶ ἀπὸ πρὶν γιὰ τὸ πέσιμό του. Ἡ σκέψη αὐτὴ τὸν ἠλεκτρίζει. Ἐξακολουθεῖ ν' ἀνεβαίνῃ, μιὰ στιγμὴ πάλι σταματάει, ἔπειτα ξαναρχίζει... Τώρα εἶναι κοντὰ στὸ βραβεῖο. Καλέ, τὸ ἔφτασε! Ἁπλώνει τὸ χέρι του καὶ νά το! Ἁρπάζει τὸ τσουρέκι, τὸ κρατεῖ στὸ στόμα κι' ἀφίνεται νὰ γλυστρήσῃ κάτω, ἐνῶ ὅλοι τὸν χειροκροτοῦν.

Ἡ Λούση, ποὺ ἀχτινοβολεῖ ἀπὸ χαρά, τὸν φιλεῖ. Κι' ὁ Πετράκης, σαστισμένος, ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν προσπάθεια, δὲν ξέρει πιὰ ἂν πρέπῃ νὰ γελάσῃ ἢ νὰ κλάψῃ...

Ὁ Τοτὸς ζηλεύει φοβερὰ γιὰ τὴ νίκη τοῦ Πετράκη. Καὶ γιὰ νὰ τραβήξῃ ἀλλοῦ τὴν προσοχὴ καὶ νὰ πάψουν τὰ συγχαρητήρια στὸ νικητή, φωνάζει:

— Στὸ ψάρεμα τώρα, στὸ ψάρεμα!

Τρέχουν, τὸ παιχνίδι ἀρχίζει. Ἕνα σεντόνι εἶναι ἁπλωμένο γύρω σ' ἕνα μεγάλο κασσόνι, ποὺ παρασταίνει... τὴ λίμνη, ἢ τὸ ποτάμι, ἢ τὴ θάλασσα ὅ,τι θέλετε. Κάθε παιδί, μὲ τὴ σειρά του, ρίχνει τὸ ἀγκίστρι του, πιάνει ἕνα ψαράκι ἀπὸ χρυσόχαρτο, ποὺ ἀνοίγει κι' ἔχει μέσα μιὰ ἔκπληξη — ἕναν ἀνθρωπάκο, ἕνα ποντικάκι, ἕνα γουρουνάκι.

Ὕστερα χορεύουν πάλι συρτὸ καὶ τέλος κάθονται στὸ τραπέζι. Ἄ, τί ὡραῖα φαγιά, τί ἔξοχα γλυκίσματα, τί θαυμάσια φροῦτα! Ὁ Λιχουδάκης τρώει, τρώει καὶ δὲ χορταίνει. Χωρὶς ἄλλο θὰ πάθαινε πάλι στομαχάδα, ἂν δὲν ἐπιτηροῦσαν τοὺς μικροὺς οἱ μεγάλοι, γιὰ νὰ μὴν τοὺς ἀφίνουν νὰ παρατρῶνε...

Ὕστερ' ἀπὸ τὸ τραπέζι, κουρδίστηκε τὸ γραμμόφωνο κι' ἄρχισε ὁ χορός... Κρῖμα νὰ τελειώνουν τόσο γρήγορα τὰ πιὸ ὡραῖα πράγματα! Ὁ Πετράκης εὐχαρίστως θὰ χόρευε μὲ τὴ Λούση ὡς αὔριο. Ἀλλ' ἀναγκάστηκε νἀφήσῃ ἕνα βᾶλς στὴ μέση, γιατὶ ἤρθαν ἀπὸ τὸ σπίτι νὰ τὸν πάρουν. Ὡστόσο ἔφευγε νικητής. Ἔ, δὲν ἦταν μικρὸ κι' αὐτό...!

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Σ' ΕΝΑ ΓΙΟΦΥΡΙ

—Ἔμμετρο Διήγημα—

Σ' ἕνα γιοφύρι ἀπαντηθῆκαν κάποιο βράδυ· ἐαρινό | Δυό νειὲς κι' ὥραῖες κοπέλλες... Τὸ χλωμότατο φεγγάρι | Σ' ὅλη τὴ φύση στάλαξεν ἀσήμι ἀπὸ τὸν οὐρανό | Καὶ τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ παιχνίδιζε μὲ χάρη... | Τὴν περηφάνεια εἶχε γραμμένη στὴ μορφὴ τὴ θλιβερὴ | Ἡ μιά, τόσο χλωμὴ μαυροντυμένη ἀρχοντοπούλα | Κι' ἡ ἄλλη φοροῦσε κόκκινη ποδιὰ φανταχτερὴ | Κι' ἦτανε μιὰ φτωχή, μιὰ ταπεινὴ χωριατοπούλα... | Κι' οἱ δυὸ στὸ κρύο καθήσανε πεζούλι ράθυμα κι' ἀργά, | Ἀπὸ τὸ δρόμο τὸν πολὺ μακρὺ νὰ ξαποστάσουν | Κι' ἔφερνε ἡ μιὰ στὰ μάτια τὸ μαντήλι κι' ἔκλαιε σιγά | Καὶ κλαίγανε κι' οἱ δυὸ μαζὶ καὶ κλαίγαν νὰ ξεχάσουν...

Ἀρχοντοπούλα: Κλαῖμε κι' οἱ δυό, μέσ' στὴ χαρὰ καὶ στῆς ζωῆς τὴν ὁμορφιά | Κι' ἂν εἶν' ὁ πόνος μας κοινὸς πῶς θέλω νὰ τὸ μάθω!..

Χωριατοπούλα: Ὁ οὐρανὸς μιὰ ξαστεριὰ καὶ στὴ καρδιά μου ἡ συννεφιὰ | Καὶ κεῖ ποὺ πάω στὴν ξενητειὰ δὲν ξέρω τί θὰ πάθω... | Κι' ἐσὺ ποῦθ' ἔρχεσαι, ποῦ πᾶς;

— Ἀπὸ τὴ Χώρα στὸ Χωριό. | Πές μου κι' ἐσὺ γιὰ ποῦ τραβᾶς;

—Ἀπ' τὸ Χωριὸ στὴ Χώρα. | Καὶ κλαῖς;..

— Καὶ κλαίω γιατὶ ἔχασα τὴ μάννα κι' ἔχω πατρυιό |

—Ἔχω γονιούς, μὰ εἶναι φτωχοὶ καὶ δούλα πάω τώρα!.. | Ἄφησα μέσ' στὴν Ἀναιξη τ' ὡραῖο λειβάδι τὸ χλωρὸ | Ὅπου βοσκοῦσαν χαρωπὰ τὰ κάτασπρά μου ἀρνάκια | Καὶ τὴν ἀστείρευτη πηγὴ ποὔταχε κρυόσταλλο νερὸ | Καὶ τὸ τραγούδι τὸ γλυκὸ ποὺ λέγαν τὰ πουλάκια... | Ποιὸς ξέρει, μόνον ὁ Θεός, σὰν πότε πιὰ θὰ ξαναδῶ | Τὴ μάννα, τὸν πατέρα μου καὶ τὰ μικρὰ ἀδελφάκια | Μέσ' στὸ φτωχό μας σπιτικὸ μαζὶ τους νὰ ξαναγευτῶ | Μαῦρο ψωμὶ κι' ἄσπρο τυρὶ στὰ πήλινα πιατάκια!. | Σὰν τί εἶναι ἡ πολιτεία σας δὲν ξέρω, καὶ πολὺ γι' αὐτὸ | Φοβᾶμαι, μόνη μου ἡ φτωχὴ σὲ ξένο σπίτι πάω. | Μὰ νὰ γυρίσω δὲν μπορῶ, ἀφοῦ ἔτσι μοῦ ἤτανε γραφτό. | Σ' ἐκεῖ νὰ ποὺ γεννήθηκα σ' ἐκεῖνα π' ἀγαπάω!..

Ἀρχοντ.: Εὐτυχισμένη ἐσὺ ποὺ ζεῖς κι' ἔχεις ψυχὲς γιὰ ν' ἀγαπᾶς | Σὰν πέθανε ἡ μαννούλα μου μαζὶ της κι' ἡ ζωή μου | Σκοτείνιασε... Μὲ διώχνουνε... Φεύγα, μοῦ λέν, ἀλλοῦ νὰ πᾶς! | Καὶ στὸ χωριὸ θυμήθηκα πῶς ἔχω μιὰ γνωστή μου... | Ἡ πολιτεία εἶναι κακιὰ γιομάτη ἀπὸ φαρμακερὰ | Φείδια, ποὺ σὲ δαγκώνουνε κρυφὰ καὶ δὲν τὸ ξέρεις | Μέσ' στὴ πυκνὴ ἀτμόσφαιρα κρύβεται πάντα ἡ συφορὰ | Κι' εἶναι πολλοὶ ποὺ πρόθυμα σὲ κάνουν νὰ ὑποφέρεις! | Μὰ τὸ χωριὸ σου, πές μου ἐσύ, θἄχει μιὰ χάρη περισσὴ | Κι' ἔχω μιὰ ἐλπίδα στὴν καρδιὰ λίγη χαρὰ πῶς θἄβρω | Ν' ἀφήσω τ' ἄμοιρο κορμί νὰ τ' ἀγκαλιάσουν οἱ κισσοὶ | Νὰ σταθῶ βάλσαμο ἡ δροσιὰ στὸ στῆθος μου τὸ μαῦρο...

Χωριατ.: Ὦ ναί! τί ὡραῖα ποὺ τὰ λὲς καὶ πῶς εὐχαριστιέμαι ἐγώ | Ν' ἀκούω γλυκὰ νὰ μοῦ μιλᾶν γιὰ τὸ χωριὸ π' ἀφένω. | Εἶναι ὡραῖο, εἶναι καλό, εἶναι ἁπλὸ καὶ τ' ἀγαπῶ, | Τόσο πολὺ π' ἀτέλειωτα τὰ δάκρυά μου χύνω... | Σὰν σηκωνόμουν τὴν αὐγὴ καὶ μόλις ρόδιζεν ἡ γῆ, | Ἄρμεγα τ' ἀγελάδια μας π' ἀθῶα μὲ κοιτοῦσαν, | Γιόμιζε ἡ φούχτα μου ἀπ' ἀφρὸ κι' ἔπινα σὰν ἀπὸ πηγὴ | Τ' ἀφθονο γάλα τὸ ζεστὸ ποὺ ἐκεῖνα μὲ κερνοῦσαν. | Κι' ὕστερα πήγαινα μὲ βιὰ στὸ χτῆμα ποὔταν μακρυὰ | Καὶ πότιζα τὴ βλάστηση π' ἀπλώνονταν τριγύρα | Καὶ μάζευα λαχανικὰ κι' ἀνθοὺς ἀπ' τὴν τριανταφυλλιά· Ποὺ μὲ γιομίζαν μῦρα... | Σὰν ἔφτανε τὸ δειλινὸ γύριζα πίσω ἀπ' τὸ βουνὸ | Καὶ τραγουδώντας φώναζα τ' ἀρνάκια μας στὴ στάνη | Ἔγνεθα καὶ τὴ ρόκα μου καὶ μ' ἕνα βῆμα σιγανὸ | Χαρούμενη ξεκίναγα γιὰ τὸ φτωχό μας χάνι.

Ἀρχοντ.: Δὲν ἔχω τίποτα νὰ πῶ μέσ' στὴ ζωή μου τὴν πικρὴ | Θυμᾶμαι τὴ μαννούλα μου μονάχα καὶ στενάζω. | Πῶς μ' ἀγαποῦσε τρυφερά! Πῶς τὴν ἀντίκρυσα νεκρή! | Καὶ τώρα μ' ἔρημο πουλὶ δίχως φωλιὰ πῶς μοιάζω!..

Χωριατ.: Ὦ, τὸ πρωΐ σὰν ἔφευγα πῶς τρέχανε σὰν ποταμοὶ | Τὰ δάκρυα τῆς μητέρας μου, πῶς τρέμαν τ' ἀδελφάκια | Καὶ πῶς φωνάζανε, μπέ, μπέ, σὰν νἄλεγαν «μὴ φεύγεις μὴ» | Τὰ κάτασπρα μου ἀρνάκια!.. (Κλαίει).

Ἀρχοντ.: Μένα σὰν ἔφυγα, κανεῖς, δὲν μὲ λυπήθηκε κανεῖς! (Κλαίει).

Χωριατ.: Πῶς σὲ λυπᾶμαι, ὦ, μὴν κλαῖς!..

Ἀρχοντ.: Εἶναι βαθὺς ὁ πόνος | Μὰ εἶσαι καλὴ καὶ σ' ἀγαπῶ.

Χωριατ.: Μιλᾶς ἐμὲ τῆς ταπεινῆς | Μὲ τόση ἀγάπη;

Ἀρχοντ.: Εἶναι πικρὸ νὰ ζῇ κανένας μόνος!.. | Μέσα σὲ τοῦτο τὸ πουγγὶ ἐμάζεψα προσεχτικά. | Ὅλο τὸ βιός ποὺ ἡ μάννα μου εἶχε κιλὰ κρυμμένο. | Γύρνα μαζί μου στὸ χωριὸ καὶ στὰ καλὰ σου γονικὰ | Κάποιαν ἀγάπη, ἴσως νὰ βρῶ κι' ἐγὼ τ' ὀρφανεμμένο!

Χωριατ.: (γονατίζει). Ὦ Θεέ μου, πῶς σ' εὐχαριστεῖ ποὺ μὲ γυρίζεις στὴ Χαρὰ | Κεῖ στὴ Ζωή. Κι' ἐσέ, καλή, πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω; | Ποὺ εἶχα στὸ νοῦ σαν ἔφευγες γιὰ νὰ ριχτῶ μέσ' στὰ νερὰ | Καὶ κεῖ νὰ ξεψυχήσω!

Ἀρχοντ.: Ὦ ναί, κι' ἐγὼ σὰν ἔφευγες μὲ μιὰν ἀφάνταστη ὁρμὴ | Θὲ νὰ ριχνόμουν στὰ νερὰ γιὰ νἄβρισκα τὴ Λήθη. | Κι' ἀκόμα ἴσως νὰ σπάραζε σὰν ψάρι τ' ἄμοιρο κορμί | Μὰ στὴ δική σου δυστυχιὰ ἡ ψυχή μου συγκινήθη!.

(Πλησιάζει καὶ τὴ φιλεῖ. Λάμπουν ἀπὸ χαρὰ τὰ πρόσωπά τους).

Ἐφιλεμένα γλυκὰ μὲ τρυφερὰδα περισσὴ | Κι' ἀπὸ τὸ χέρι ἐπιάσθηκαν, Ζωή, τ' ἀθῶα παιδιά σου.

Ἀρχοντ.: Πᾶμε.

Χωριατ.: Πᾶμε κι' οἱ δυὸ μαζί.

Ἀρχοντ.: Γυρνᾶς στὴν Εὐτυχία σου ἐσύ.

Χωριατ.: Κι' ἐσὺ πλάϊ στὴν ἀγάπη μας θὰ βρῇς τὴν Εὐτυχιά σου...

. . . . . .

Κι' ἀπ' τὸ γιοφύρι ἐκίνησαν κάποιο βραδάκι ἐαρινὸ | Δυὸ νειὲς κι' ὥραῖες κοπέλλες μὲ τραγούδια τὸ φεγγάρι | Σ' ὅλη τὴ φύση στάλαξεν ἀσήμι ἀπὸ τὸν οὐρανό | Καὶ τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ παιχνίδιζε μὲ χάρη...

ΜΑΡΙΚΑ Μ. ΦΑΛΑΓΚΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΒΑΛΤ.

Η ΜΙΚΡΗ ΡΕΓΓΑ

Ψηλὰ πάνω στὴ Νορβηγία, στὸ βάθος ἑνὸς πλατιοῦ φιόρδ, βρίσκεται ἕνα μικρὸ ψαράδικο χωριό. Τὰ σπίτια του εἶναι ὅλα ξύλινα, μικρὰ καὶ φτωχικά. Ἀκόμη κι' ἡ μικρὴ ἐκκλησία εἶναι ξύλινη καὶ δὲν ἔχει καμπαναριό. Ἔπειτα εἶναι ἀκόμα τὸ σπίτι ὅπου κάθεται ὁ ἔμπορος, καὶ τὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ, καὶ τὸ χαμηλὸ παλιὸ σπιτάκι τοῦ παπᾶ, καὶ ὅλα τ' ἄλλα εἶναι ψαράδικες καλύβες.

Χωράφια δὲν ὑπάρχουν. Γύρω ἀπ' τὸ χωριὸ δὲν βλέπει κανεὶς παρὰ μονάχα γυμνοὺς βράχους, κι' ὕστερα τὸ φιόρδ, καὶ πέρα μακριὰ τὴν πλατειὰ θάλασσα. Στάκρογιάλι βρίσκονται ὅλες οἱ φαρόβαρκες βγαλμένες στὴ στεριὰ ἡ μιὰ δίπλα στὴν ἄλλη, γιὰ νὰ μὴν τὶς πάρῃ ἡ θάλασσα. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ ζοῦν ἀπ' τὴν ψαρική, κι' ὅταν δὲν πάῃ αὐτὴ καλά, τότε βασιλεύει πεῖνα καὶ δυστυχία.

Τὸ χρόνο ποὺ ἀρχίζει αὐτὴ ἡ ἱστορία ἡ ρέγγα εἶχε ἀργήσει πολὺ νὰ ἔρθῃ.

—Ἂν δὲν ἔρθῃ ἡ ρέγγα θὰ ψοφήσουμε ἀπ' τὴν πεῖνα, εἶπε ἡ πιὰ γριὰ τοῦ χωριοῦ. Εἶμαι κιόλας ἑβδομηνταδυὸ χρονῶν καὶ ποτέ μου ὣς τώρα δὲν εἶδα νὰ κοντεύῃ νὰ περάσῃ ὁ Αὔγουστος καὶ νὰ μὴν ἔχῃ ἔρθῃ ἀκόμα ἡ καλοκαιρινὴ ρέγγα. Κανένας ἀπὸ μᾶς δὲν ἔχει πιὰ ψωμὶ στὸ σπίτι.

Ὁ ἔμπορος κοίταζε θλιμμένα τὶς τόσες χιλιάδες ὀκάδες ἁλάτι ποὺ εἶχε ἀγοράσει γιὰ νὰ παστώσουν τὶς ρέγγες. Κοίταζε καὶ στὰ βιβλία του τοὺς βερεσέδες ποὺ εἶχε δώσει στοὺς ψαράδες καὶ θλιβόταν ἀκόμη περισσότερο.

—Ἂν δὲν ἔρθῃ ἡ ρέγγα... θὰ κάνω δίχως ἄλλο φτώχευση, ἔλεγε.

—Ἂν δὲν ἔρθῃ ἡ ρέγγα... θὰ φύγουμε γιὰ τὴν Ἀμερική, ἔλεγαν οἱ νέοι ψαράδες.

—Ἂν δὲν ἔρθῃ ἡ ρέγγα φέτος... αὐτὸ τὸ κάνει ὁ Θεὸς γιὰ νὰ σᾶς τιμωρήσῃ γιὰ τὶς ἁμαρτίες σας! ἔλεγε ὁ παπᾶς.

—Ἂν δὲν ἔρθῃ ἡ ρέγγα φέτος... σ' αὐτὸ θὰ φταίῃ τὸ νερὸ ποὺ δὲν θὰ εἶναι ἀρκετὰ ἁλμυρό, ἢ δὲν θὰ εἶναι ἀρκετὰ ζεστό, εἶπε ὁ γιατρός. Ἡ ὁ βυθὸς τῆς θάλασσας δὲν θὰ εἶναι πιὰ κατάλληλος γιὰ νὰ γεννήσουν οἱ ρέγγες ταὺγά τους.

Οἱ ψαράδες τἄκουγαν αὐτὰ καὶ κουνοῦσαν τὰ κεφάλια τους. Τὴν περισσότερη πίστη ἔδιναν στὰ λόγια τοῦ παπᾶ καὶ τὴ λιγώτερη στοῦ γιατροῦ.

Μαζὶ μ' αὐτοὺς ὅμως βρισκόταν κι' ἕνας πολὺ γέρος ψαρᾶς ποὺ σπάνια ἔλεγε καμιὰ κουβέντα, καὶ γι' αὐτὸ ὅλοι τὸν ἄκουγαν μὲ προσοχὴ ὅταν τύχαινε νἀνοίξῃ τὸ στόμα του.

—Ἔχω νὰ σᾶς πῶ κάτι, παιδιά μου, εἶπε. Ἂν δὲν ἔρθῃ ἡ ρέγγα, θὰ εἶναι γιατὶ δὲν τὴ σπρώχνουν κατὰ δῶ οἱ γλάροι, οἱ φάλαινες κι' οἱ μπακαλιάροι.

—Ἐσὺ ὁ ἴδιος εἶσαι ἕνας μπακαλιάρος κι' ἕνας ἀνόητος, Ὄλε, εἶπε ὁ γιατρός. Οἱ φάλαινες, κι' οἱ μπακαλιάροι, κι' οἱ γλάροι, τρέχουν πίσω ἀπ' τὴ ρέγγα, τὸ ἴδιο ὅπως καὶ σεῖς. Ὅπου εἶναι ἡ ρέγγα, ἐκεῖ βρισκόσαστε καὶ σεῖς.

— Ναί, ἂν τοῦ λόγου σου μπορεῖς νὰ μᾶς πῇς ποῦ βρίσκεται ἡ ρέγγα, θὰ τρέξω στὴ στιγμὴ κατὰ κεῖνο τὸ μέρος, εἶπε ὁ Ὄλε. Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως, καθὼς μοῦ φαίνεται, ἡ ρέγγα κι' ἐγὼ δὲν βρισκόμαστε μαζί.

Μ' αὐτὸ γέλασαν ὅλοι. Κι' ὁ ἴδιος ὁ γιατρὸς συμφώνησε ὅτι ὁ Ὄλε εἶχε πῇ μιὰ σωστὴ κουβέντα, κι' ὁ γέρο ψαρᾶς καμάρωνε.

— Προσέξτε σ' αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω, ἐξακολούθησε. Μόλις δῆτε ἔξω στὴ θάλασσα τὶς φάλαινες καὶ τοὺς γλάρους, νὰ ξέρετε πῶς ἡ ρέγγα βρίσκεται ἐδῶ κοντά.

Τότε ὅλοι ἀνέβηκαν στὴν κορφὴ τοῦ βράχου, καὶ κοίταζαν μακριὰ στὴ θάλασσα. Μὰ οὔτε αὐτὴ τὴν ἡμέρα εἶδαν τίποτα, οὔτε τὴν ἄλλη, κι' ἔτσι περνοῦσε ἡ μιὰ μέρα ὕστερα ἀπ' τὴν ἄλλη, χωρὶς νἄρχεται ἡ ρέγγα.

—Ἂς παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ νὰ μᾶς συγχωρέσῃ τὶς ἁμαρτίες μας, ἔλεγε ὁ παπᾶς.

—Ἂς παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ νὰ κάνῃ τὸ νερὸ ἁλμυρὸ καὶ ζεστό, καὶ τὸ βυθὸ τῆς θάλασσας κατάλληλο γιὰ νὰ γεννήσουν οἱ ρέγγες ταὺγά τους, ἔλεγε ὁ γιατρός.

—Ἂς παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ νὰ βγοῦν οἱ φάλαινες κι' οἱ γλάροι στὸ κυνήγι, ἔλεγε ὁ ψαρᾶς ὁ Ὄλε.

Κι' ἄλλοι παρακαλοῦσαν τὸ Θεό, κι' ἄλλοι πάλι βλαστημοῦσαν καὶ καταριόνταν, κι' ἄλλοι πάλι ἔκλαιγαν κι' ἀπελπίζονταν, καθένας κατὰ τὸ φυσικό του. Μὰ κάθε μέρα, ὅσοι μποροῦσαν νὰ περπατήσουν καὶ νὰ σκαρφαλώσουν, ἀνέβαιναν στὴν κορφὴ τοῦ βράχου γιὰ νὰ ἰδοῦν τὴ θάλασσα.

Καὶ μιὰ μέρα ὁ γέρο Ὄλε, ποὺ στεκόταν ψηλὰ-ψηλὰ στὴν ἄκρη μὲ τὸ κιάλι του στὰ μάτια, ἔβγαλε ἕνα μουγκρητό.

— Νά την! Νά την!

— Μπορεῖς νὰ τὴ διακρίνῃς ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπόσταση, Ὄλε; ρώτησε ὁ γιατρός.

—Ὄχι, ἀλλὰ βλέπω τὴ φάλαινα, εἶπε ὁ Ὄλε. Φυσάει τὸ νερὸ ἀπ' τὰ ρουθούνια της, ψηλὰ στὸν ἀέρα, καὶ τὸ κάνει νὰ πέφτῃ σὰν συντριβάνι. Μπορῶ νὰ μετρήσω καμμιὰ δωδεκαριὰ τέτοια συντριβάνια. Τώρα ἐσεῖς κάνετε ὅ,τι σᾶς ἀρέσει. Ἐγὼ πάω κάτω στὸ γιαλό, γιὰ νὰ ἑτοιμάσω τὰ δίχτυα μου.

— Γιὰ περίμενε λιγάκι, εἶπε ὁ γιατρός. Δὲν εἶναι δὰ καὶ τόση βία, Ὄλε. Ὅταν μιὰ φορὰ ἔρθῃ ἡ ρέγγα, ξέρεις πολὺ καλὰ πῶς μένει ἐδῶ πέρα ὥς που νὰ γεννήσῃ ταὺγά της, κι' ἐπειδὴ κάθε ρέγγα γεννάει τουλάχιστον 30.000 αὐγά, ἔχουμε καιρὸ καὶ καιρὰ μπροστά μας.

Τώρα ὅλοι μποροῦσαν νὰ διακρίνουν, πῶς οἱ φάλαινες πετοῦσαν ψηλὰ τὸ νερό, στὸ ἀέρα, ἀπὸ τὰ ρουθούνια τους Πλησίαζαν ὁλοένα καὶ περισσότερο καὶ σχημάτιζαν ἕνα μεγάλο κύκλο. Τώρα μποροῦσε κανεὶς νὰ ξεχωρίσῃ καὶ τὶς πελώριες μαῦρες ράχες τους. Τριγύρω τους πηδοῦσαν δελφίνια καὶ τόνοι. Καὶ οἱ γλάροι πετοῦσαν κι' αὐτοὶ ἀπὸ πάνω σὲ πυκνὰ κοπάδια. Κάθε στιγμὴ χυμοῦσε ἕνας τους στὴ θάλασσα κι' ἄρπαζε καμμιὰ ρέγγα ποὺ κολυμποῦσε ἀπάνω-ἀπάνω στὸν ἀφρό.

—Ἀλήθεια, ἦρθαν, εἶπε ὁ γιατρός.

— Καὶ βέβαια! εἶπε ὁ Ὄλε, ὄχι χωρὶς καμάρι.

Καὶ ὕστερα τοὺς ἔδειξε τὸ νερὸ ποὺ εἶχε γίνει ἀλλοιώτικο καὶ λαμποκοποῦσε σὲ μύρια χρώματα.

— Αὐτό, εἶπε, εἶναι οἱ ρέγγες ποὺ κολυμποῦν σὲ πυκνὰ κοπάδια, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

— Θὰ εἶναι πάρα πολλὰ ψάρια, εἶπε ὁ παπᾶς.

— Καὶ βέβαια, ἦταν ἡ ἀπάντηση τοῦ Ὄλε. Ἐμεῖς τὸ λέμε: τὸ ρεγγοβοῦνι.

—Ὦς πόσο μεγάλο νἄναι αὐτὸ τὸ βουνό, Ὄλε; εἶπε ὁ γιατρός.

— Κάνε μονάχος σου τὸ λογαριασμό, κὺρ γιατρέ. Τὸ κοπάδι στὸ μάκρος θὰ εἶναι κἄνα-δυὸ μίλλια μακρύ, καὶ στὸ πλάτος ἄλλα τόσα. Κι' ἂν λογαριάσουμε τρεῖς κόμπους γιὰ βάθος, πάλι λίγο θἄναι. Τώρα μπορεῖς νὰ βρῇς πόσα ψάρια εἶναι ὅλα τὸ κοπάδι.

Ὁ γιατρὸς κάθησε καὶ λογάριασε κάμποσην ὥρα.

— Πιστεύω πῶς θὰ εἶναι ὣς πεντακόσια ἑκατομμύρια, εἶπε ἀφοῦ τελείωσε τὸ λογαριασμό.

—Ὄχι, ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω, εἶπε ὁ Ὄλε μὲ βεβαιότητα.

— Μὰ τότε μὲ τὸν καιρὸ οἱ ρέγγες θὰ γεμίσουν τὴ θάλασσα, εἶπε ὁ παπᾶς.

— Μπᾶ! ἔκανε ὁ γιατρός. Γιὰ κοίταξε πῶς τὶς τρῶνε τὰ δελφίνια κι' οἱ γλάροι. Καὶ δὲν μποροῦμε νὰ ἰδοῦμε τί κάνουν οἱ μπακαλιάροι, μέσα στὸ νερό. Αὐτοὶ κάνουν τὴ μεγαλύτερη καταστροφή, αὐτοὶ εἶναι οἱ μεγαλύτεροι φαγάδες. Οὔτε τὸ ἕνα ἑκατοστὸ ἀπ' τὶς ρέγγες αὐτὲς δὲν μπαίνει μέσα στὸ βαρέλι.

— Ναί, μὰ ὕστερα θὰ βγοῦν κατνούργιες, εἶπε ὁ παπᾶς. Ἐσεῖς, γιατρέ, εἴσαστε τόσο μορφωμένος. Μοῦ φαίνεται πῶς εἴπατε, πῶς κάθε ρέγγα γεννάει 30.000 αὐγά. Πόσα ἀπ' αὐτὰ μεγαλώνουν;

— Δύο, εἶπε ὁ γιατρός.

— Δύο χιλιάδες; ρώτησε ὁ παπᾶς.

— Δύο, δύο ψάρια, εἶπε ὁ γιατρός.

—Ἐ! αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύω, εἶπε ὁ παπᾶς.

Ὕστερα κατέβηκαν στὸ γιαλό. Οἱ βάρκες ρίχτηκαν στὴ θάλασσα καὶ τὸ ψάρεμα ἄρχισε.

Κανένας δὲ θυμόταν νὰ εἶχαν ἄλλη φορὰ μιὰ τόσο πλούσια ἐσοδεία. Ἔρριχναν τὰ δίχτυα στὴ θάλασσα, κι' ὅταν τὰ τραβοῦσαν ἔξω ἦταν τόσο γεμᾶτα, ὥστε οἱ βάρκες κόντευαν ν' ἀναποδογυρίσουν. Οἱ γυναῖκες δούλευαν ἀπ' τὸ πρωΐ ὣς τὸ βράδυ γιὰ νὰ βγάζουν τὰ ψάρια ἀπὸ τὰ δίχτυα. Ὁλόκληρο τὸ χωριὸ ἐγυάλιζε σὰν ἀσημένιο, ἀπὸ τὰ λέπια ποὺ εἶχαν γεμίσει τοὺς δρόμους. Δὲν ἔβλεπε κανένας καὶ δὲν ἐμύριζε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ρέγγες. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἦταν καὶ τόσο ἄσχημο, γιατὶ ρέγγα σημαίνει φαγί καὶ ροῦχα καὶ πλοῦτο.

Ἦρθαν καράβια, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πάρουν τὶς χιλιάδες τὰ βαρέλια, ποὺ ἦταν γεμᾶτα μὲ παστωμένες ρέγγες. Ὁ ἔμπορος πούλησε ὅλο τὸ ἁλάτι ποὺ εἶχε καὶ ἀναγκάστηκε νὰ φέρῃ κι' ἄλλο. Οἱ ψαράδες τοῦ πλήρωσαν ὅλα τὰ χρέη τους, κι' ἀγόρασαν ρακὶ καὶ καπνό, καὶ μετάξι, γιὰ νὰ πλέξουν καινούργια δίχτυα, καὶ λαρδί, γιὰ τὸ χειμῶνα, καὶ καινούργιο φουστάνι γιὰ τὶς γυναῖκες τους, καὶ κάθε τι ποὺ ποθοῦσε ἡ καρδιά τους.

Πάνω ἀπὸ ἕνα μῆνα βάστηξε τὸ ψάρεμα τῆς ρέγγας. Ὅταν τελείωσε, ἦταν ὅλοι γεμᾶτοι χαρὰ καὶ λεπτά.

—Ὁ Θεὸς σᾶς συγχώρησε τὶς ἁμαρτίες σας, εἶπε ὁ παπᾶς.

— Τὸ νερὸ εἶχε τὴν θερμοκρασία ποὺ ἔπρεπε, καὶ ἦταν ἀρκετὰ ἁλμυρό, κι' ὁ βυθὸς ἦταν κατάλληλος γιὰ νὰ γεννήσουν τ' αὐγά τους οἱ ρέγγες, εἶπε ὁ γιατρός.

Μὰ ὁ Ὄλε ἐπέμενε:

— Οἱ φάλαινες κι' οἱ γλάροι ἦρθαν τὸν καιρὸ ποὺ ἔπρεπε.

Ἐνόσω λοιπὸν ὁ ἔμπορος τοῦ χωριοῦ μετροῦσε ὅλα τὰ τάλληρα ποὺ

εἶχε κερδήσει, καὶ οἱ χωρικοὶ χαίρονταν γιὰ τὴν καλὴ ἐσοδεία, οἱ ρέγγες, ὅσες εἶχαν γλυτώσει, ξαναβγῆκαν στὴ θάλασσα.

Προτοῦ ὅμως νὰ τὸ κάνουν αὐτό, εἶχαν γεννήσει στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας τ' αὐγά τους.

Ἦταν κάτι μικροσκοπικὰ αὐγουλάκια, ποὺ ἦταν ὅλα κολλημένα καλὰ ἐπάνω στὶς πέτρες καὶ στὰ θαλασσινὰ φυτά, καὶ σ' ὅ,τι βρισκόταν μέσ' στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας.

Ἦταν τόσα πολλά, τόσα πολλά, ὥστε ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ μετρήσῃ κανεὶς ὅλα. Ἕνα σωρὸ ἀπ' αὐτὰ τἀφαγαν τὰ θαλασσινά, ποὺ κολυμποῦσαν στὸ βυθό. Καὶ πάλι ὅμως ἔμειναν ἀρκετά, βαθιά, μέσα στὰ ξάστερα νερὰ καὶ περίμεναν τὸν καιρό τους γιὰ ν' ἀνοίξουν.

Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἄρχισαν νὰ βγαίνουν οἱ μικρὲς ρέγγες. Ἦταν ἀστεῖα, μικρὰ ψαράκια, ποὺ δὲν εἶχαν ἀκόμη στόμα, ἀλλὰ μόνον δυὸ μεγάλα μάτια. Ἀπὸ τὴν κοιλιά τους κρεμόταν μιὰ μεγάλη σακκοῦλα. Δὲν εἶχαν διόλου λέπια, κι' ἦταν διάφανα, καὶ κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ φαντασθῇ, βλέποντάς τα, πὼς μποροῦσε νὰ γίνουν ρέγγες πραγματικές. Μόλις ἔβγαιναν ἀπὸ τ' αὐγό, ἔφευγαν μακρυά. Στὸ τέλος δὲν εἶχαν μείνει σ' ὁλόκληρο τὸ φιόρδ παρὰ μόνον δύο αὐγά. Ἦταν κολλημένα τὸ ἕνα κοντὰ στ' ἄλλο, ἀπάνω σὲ μιὰ πέτρα, κι' ἐκεῖ βρίσκονταν ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα χωρὶς νὰ ξέρουν τί ἔμελλε ν' ἀπογίνουν.

— Δὲ νοιώθεις τίποτα ; ρώτησε τὸ ἕνα τ' αὐγό.

— Πῶς ; εἶπε τ' ἄλλο. Κάτι μὲ τραβάει. Κοντεύει ὁ καιρός.

—Ἀλήθεια, εἶναι πιὰ καιρός, εἶπε τὸ πρῶτο. Ὅλα τ' ἄλλαν ἔφυγαν, ἐμεῖς μονάχα μείναμε ἐδῶ.

— Αὐτὸ εἶναι γιατὶ βρισκόμαστε πιὸ βαθιὰ ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα, εἶπε τὸ ἄλλο. Ἐδῶ εἶναι πολὺ κρύο καὶ γι' αὐτὸ ἀργοῦμε πολὺ νὰ βγοῦμε.

Ὕστερα κάθησαν ἀκόμη λίγη ὥρα ὥσπου ἀνοιξαν τ' αὐγά καὶ βγῆκαν ἀπὸ μέσα δυὸ ρεγγοῦλες, ἴδιες κι' ἀπαράλλαχτες μ' ὅλες τὶς ἄλλες, μόνο ποὺ αὐτὲς ἦταν κάπως μεγαλύτερες, γιατὶ εἶχαν περισσότερο καιρὸ μέσα στ' αὐγό.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε ; εἶπε ἡ μιά.

— Ναί, τί θὰ κάνουμε; εἶπε ἡ ἄλλη.

Κοίταξαν μὲ τὰ μεγάλα μεγάλα μάτια τους, μέσα στὸ ξάστερο νερό, ὡς ἐκεῖ ποὺ ἔφταναν νὰ ἰδοῦνε. Μπροστά τους κολυμποῦσαν οἱ μπακαλιάροι, κι' ἄλλα παράξενα θηρία. Τὰ δυὸ ρεγγόπουλα τἄβλεπαν καὶ τὰ ἔπιανε φόβος καὶ τρόμος. Δὲν ἤξεραν κατὰ ποῦ νὰ πᾶνε, καὶ στέκονταν τὸ ἕνα κολλητὰ στὸ ἄλλο, ὅπως τότε ποὺ ἦταν ἀκόμη μέσ' στ' αὐγό.

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ ζωὴ δὲν εἶναι καὶ τόσο εὔκολη γιὰ μιὰ μικρούλα ρέγγα, εἶπε τὸ ἕνα, ρίχνοντας φοβισμένα βλέμματα γύρω.

— Πρέπει νὰ μείνουμε ἑνωμένα, εἶπε τ' ἄλλο. Εἴμαστε ἀδέλφια καὶ δὲν πρέπει νὰ χωριστοῦμε ποτέ.

— Ναί, μὰ δὲν ξέρω, ἂν θὰ μπορέσουμε νὰ μείνουμε ἑνωμένα, εἶπε τὸ νούμερο 1. Ἐδῶ χτυπᾶνε φοβερὰ τὰ κύματα.

— Μπορεῖ, εἶπε τὸ νούμερο 2. Μὰ θὰ ξανασυναντηθοῦμε πάλι ἀργότερα, ἔξω στὸν κόσμο.

— Νομίζεις πὼς θὰ γνωριζόμαστε; ὅλες οἱ ρέγγες εἶναι ὅμοιες μεταξύ τους. Ἔτσι μοῦ εἶπε ἡ μητέρα μου, ὅταν μὲ γέννησε.

—Ἀλήθεια, τὸ εἶπε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ; Ἀχ, τὰ θυμάσαι ὅλα ὅσα εἶχε πῇ ἡ μητέρα ; Μᾶς ἔλεγε γιὰ τὰ μακρινὰ ταξίδια της, καὶ γιὰ ὅλους τοὺς φόβους καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ πέρασε. Μᾶς ἔλεγε γιὰ τοὺς γλάρους, καὶ τὰ σκυλόψαρα, καὶ τὶς φάλαινες, καὶ ὅλα τ' ἄλλα ζῶα ποὺ τὴν κυνηγοῦσαν, καὶ θὰ κυνηγοῦσαν καὶ τὰ παιδιά της. Κι' ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ στήνουν στὶς ρέγγες καρτέρι, καὶ τὶς πιάνουν μέσ' στὰ δίχτυα.

— Ναί, ἀλλὰ μόνον ὅταν μεγαλώσουν, εἶπε τὸ νούμερο 1.

— Δὲν θυμᾶσαι ὅμως, καὶ γιὰ τ' ἄλλα ζῶα, ποὺ μᾶς ἔλεγε πὼς μᾶς κυνηγοῦν, γιὰ νὰ μᾶς φάνε, ἑνόσω εἴμαστε μικρά ; Ἐγὼ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, πὼς ἦταν σωστὰ ὅλα ὅσα ἔλεγε. Εἶδα τόσες πολλὲς ἀπὸ τὶς ἀδελφές μας ποὺ φαγώθηκαν μόλις βγῆκαν ἀπ' τ' αὐγό.

— Ναί, καὶ πολλὲς ἄλλες φαγώθηκαν ἑνόσω ἀκόμη ἦταν μέσα στ' αὐγό.

—Ἐμεῖς ἂς μείνουμε ἑνωμένα, εἶπε τὸ νούμερο 2. Ἀχ, καὶ νὰ εἴμαστε περισσότερα! Ἡ θάλασσα εἶναι πολὺ πλατειὰ γιὰ δυὸ μικροῦλες ρέγγες σὰν κι' ἐμᾶς.

— Πρέπει νὰ δοκιμάσουμε νὰ βγοῦμε παραέξω, κι' ἐκεῖ μπορεῖ νὰ βροῦμε κι' ἄλλη συντροφιά, πρότεινε τὸ νούμερο 1.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

(Ἀπὸ τὸ Γερμανικὸ) Γ. Τ.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ

ΜΙΑ ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ 6 ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

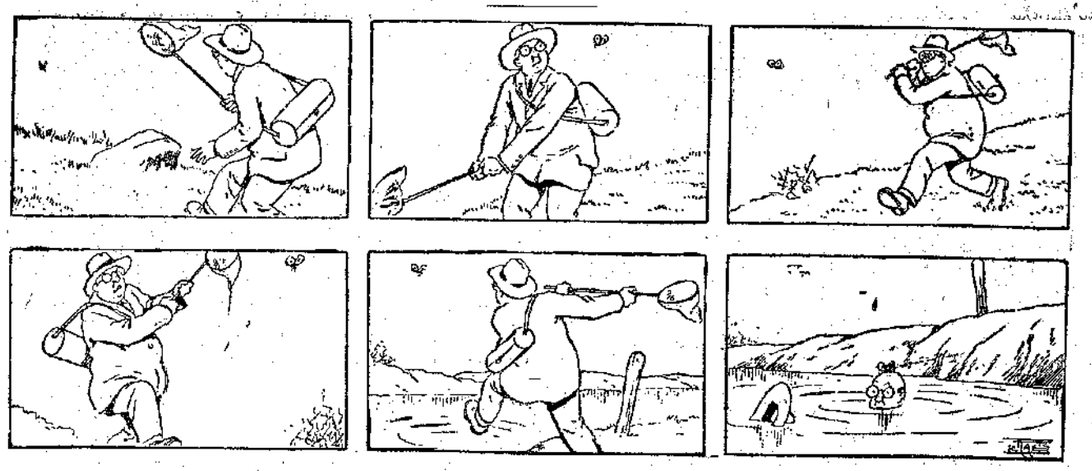

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ κύριος Μόρρις ἀπάντησε ὅτι πραγματικὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ σπίτι, γιατὶ ἂν τοὺς ἄρεσε εἶχαν σκοπὸ νὰ ἔρθουν σὲ συνεννοήσεις μὲ τὸν ἰδιοκτήτη γιὰ νὰ τὸ ἀγοράσουν.

Ἡ κυρία Ράϊαν — ἔτσι ὀνομαζόταν ἡ καλόκαρδη νοικοκυρὰ — ἀπάντησε ὅτι θὰ ἦταν πολὺ εὐχαριστημένη ἂν γινόταν ἕνα τέτοιο πρᾶγμα καὶ μακάρι τὸ σπίτι νὰ ἔπεφτε σὲ τέτοια καλὰ χέρια σὰν τὰ δικά τους.

Ποῦ νὰ ξέρῃ ἡ ἀγαθὴ γυναίκα ὅτι τὰ «χέρια» στὰ ὁποῖα θὰ ἔπεφτε τὸ σπίτι, ἦταν τῆς μικρούλας ἐκείνης ποὺ στεκόταν κάπως ἀπόμερα καὶ ποὺ μολαταῦτα ἐξέταζε μὲ μεγάλη περιέργεια ὅλα ὅσα ἦταν γύρω της.

Ἡ κυρία Ράϊαν ἔβγαλε ἕναν ὁρμαθὸ κλειδιὰ ἀπὸ τὴν τσέπη της καὶ ὁδήγησε ἀμέσως τὴν Μπέττυ καὶ τοὺς συνοδούς της σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα ποὺ ἔπιανε τὸ κέντρο τοῦ σπιτιοῦ.

—Ἐδῶ εἶναι τὸ μεγάλο σαλόνι, ἐξήγησε ἀνοίγοντας τὰ τέσσερα παράθυρα τῆς αἴθουσας. Καὶ καθὼς βλέπετε ἔχει θέα καὶ πρὸς τὶς δύο ὄψεις τοῦ σπιτιοῦ. Ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ κοιτάζει πρὸς τὴν πόλη. Καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἔχει ὅλη τὴν ἐξοχὴ μπροστά της. Ἐδῶ ἔδιναν οἱ Στίλλφορδ τοὺς χορούς των. Τί ὡραῖα ποὺ ἦταν τότε! Ὅλες οἱ κυρίες ἔρθαναν μὲ τὶς ὡραῖες τουαλέττες τους, μὲ τὰ διαμαντικά τους! Καὶ ἡ σάλλα αὐτὴ πῶς ἦταν στολισμένη! Ὅλοι οἱ πολυέλαιοι ἀναμμένοι! Λουλούδια παντοῦ! Καὶ τί ὡραία μουσική! Ἄχ, ναί, στ' ἀλήθεια, ἦταν μιὰ ὡραία ἐποχὴ τότε!

Ἡ ἀπέραντη σάλλα ἦταν ἄδεια κι' ἀπὸ ἔπιπλα κι' ἀπὸ κόσμο, μὰ ἡ φαντασία τῆς Μπέττυ δούλευε καὶ καθὼς τὰ βλέματά της πήγαιναν ἀπὸ τὸ παρκέτο ὡς τὸ ταβάνι, ἔβλεπε τοὺς τοίχους σκεπασμένους μὲ ὡραῖες εἰκόνες, μὲ πελώριους καθρέφτες ποὺ ἀντανακλοῦσαν τὸ φῶς τῶν πολυελαίων. Τῆς φαινόταν πὼς ἄκουγε τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς, τὰ γέλια, τὶς ὁμιλίες τῶν καλεσμένων καὶ πὼς ἔφθανε ὡς τὴ μύτη της ἡ εὐωδιὰ τῶν λουλουδιῶν ποὺ στόλιζαν τὴ σάλλα.

Ἡ κυρία Ράϊαν ἑτοιμαζόταν νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς ἐπισκέπτες σὲ ἕνα διπλανὸ δωμάτιο καὶ ἔβαζε κιόλας τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριά, ὅταν μιὰ παιδιάστικη φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα!

— Κανεὶς νὰ μὴ μπῇ μέσα! Παίζω τὸ στρατιώτη! Τὸ νοῦ σας! Θὰ σᾶς χτυπήσω!

— Εἶναι ὁ μικρὸς Μιχάλης, δικαιολογήθηκε ἡ κυρία Ράϊαν, ὁ γιὸς τοῦ περιβολάρη. Ἦταν βαρειὰ ἄρρωστος καὶ τώρα τώρα τὸν ἀφήνω νὰ παίζῃ ἐδῶ γιὰ νὰ μὴν ἀρπάξῃ κανένα κρυολόγημα ἔξω. Μοῦ κάνει βέβαια τὸ σπίτι ἄνω-κάτω, μὰ δὲν πειράζει: Ξανασυγυρίζω.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἄνοιξε τὴν πόρτα, παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες τοῦ Μιχάλη ποὺ εἶχε πάρει ἐπιθετικὴ στάση καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ ὁρμήσῃ ἐπάνω στοὺς ἐπιδρομεῖς. Στεκόταν, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, μπρὸς σ' ἕνα τεῖχος ποὺ εἶχε κτίσει μόνος του ἀπὸ

«— Ἔρχεστε γιὰ νὰ ἰδῆτε τὸ σπίτι ; Ἐγὼ κρατῶ τὰ κλειδιά...»
(Σελ. 170, στ. γ'.)

παλιότουβλα καὶ παλιόπετρες ποὺ τὶς εἶχαν ἀφήσει ἐκεῖ οἱ ἐργάτες ποὺ εἶχαν διορθώσει κάποιο τζάκι. Στὸ τεῖχος ἐπάνω ἦταν στημένο ἕνα κανόνι, καὶ τὸ στόμιό του ἦταν ἀπειλητικὰ γυρισμένο πρὸς τὴν πόρτα.

— Θὰ σᾶς χτυπήσω μὲ τὸ κανόνι! ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζῃ ἡ μικρός.

— Ἔλα, Μιχαλάκη, ἡσύχασε, ἔκανε καλοκάγαθα ἡ κυρία Ράϊαν. Δὲν θὰ σοῦ τὸ πειράξῃ κανεὶς τὸ φρουριό σου.

Μὰ ὁ Μιχαλάκης, ἕνα ἀγοράκι πέντε ἐτῶν, ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ φωνάζῃ. Στὸ σγουρόμαλλο κεφάλι του φοροῦσε μιὰ πελώρια χάρτινη περικεφαλαία καμωμένη ἀπὸ μιὰ παλιὰ ἐφημερίδα ποὺ στὴν κορφή της ἦταν καρφωμένος ἕνας ἐξίσου πελώριος φιόγκος, σὰν κι' ἐκεῖνους ποὺ συνήθιζε νὰ στολίζεται πρὶν ἡ Μπέττυ. Στὸ χέρι του κρατοῦσε ἕνα τενεκεδένιο σπαθὶ καὶ μ' αὐτὸ ἀπειλοῦσε τοὺς ἐπιδρομεῖς.

— Δὲν εἶναι κακὸ παιδί, προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ ἡ κυρία Ράϊαν. Ἀλλ' ἦταν ἄρρωστο τὸ καϊμένο. Γι' αὐτὸ ἔχει γίνει κάπως νευρικό.

Ἡ ἀγαθὴ κυρία Ράϊαν δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ πῇ τόσα λόγια γιὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν προστατευόμενό της. Κανένας δὲν εἶχε σκεφθῆ νὰ θυμώσει μὲ τὶς ἀπείλές του. Οὔτε καὶ τὴ Μπέττυ δὲν τὴν εἶχαν τρομάξει. Γιατί ἐνῶ οἱ ἄλλοι εἶχαν περάσει κιόλας στὴ διπλανὴ κάμαρα, ἐκείνη ἔμεινε πίσω, καὶ μὲ τὴ συνειθισμένη της ὁρμητικότητα, ἔτρεξε στὸ ἀγοράκι, τὸ ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸ φίλησε καὶ στὰ δυὸ μάγουλα, προτοῦ προφθάσῃ ἐκεῖνο νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸ σάστισμά του. Μὰ ἡ ἐκδήλωση αὐτὴ δὲν εἶχε τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ περίμενε ἡ Μπέττυ. Τὸ παιδὶ νομίζοντας, δίχως ἄλλο, ὅτι ἤθελαν νὰ πειράξουν τὸ φρούριό του, ἀναψοκοκκίνισε σὰν κοκκοράκι, καὶ σηκώνοντας τὸ σπαθί του τὸ κατάφερε ἐπάνω στὸ κεφάλι τῆς Μπέττυ, ποὺ εὐτυχῶς ἦταν προφυλαγμένο ἀπὸ τὸ μεγάλο της καπέλλο.

Ὅλα αὐτὰ εἶχαν γίνει τόσο γρήγορα ὥστε κανεὶς δὲν πῆρε εἴδηση. Ἡ Μπέττυ ἔτρεξε νὰ συναντήσῃ τοὺς φίλους της προσπαθώντας νὰ βάλῃ τὸ καπέλλο της στὴ θέση του καὶ γελώντας μ' ὅλη της τὴν καρδιά, καὶ κανεὶς δὲν ὑποψιάστηκε ὅτι ὁ μικρὸς τὴν εἶχε χτυπήσει.

Ἀφοῦ εἶδαν τὴν εὐρύχωρη τραπεζαρία καὶ τὰ ὑπόλοιπα δωμάτια τοῦ ἰσόγειου, ἡ κυρία Ράϊαν τοὺς ἀνέβασε στὸ ἐπάνω πάτωμα.

Ἡ σκάλα ἔβγαζε σ' ἕνα μεγάλο χῶλλ ποὺ ἦταν τόσο εὐρύχωρο ὥστε μποροῦσε νὰ τὸ λογαριάσῃ κανεὶς καὶ γιὰ κάμαρα. Τὸ πλατὺ παράθυρο βρισκόταν σ' ἕνα μικρὸ βαθούλωμα ποὺ σχημάτιζε σὰν ἕνα ἰδιαίτερο χώρισμα. Ἡ Μάργκαρετ σκέφθηκε ὅτι θὰ ἦταν ὡραῖα νὰ κάθεται κανεὶς ἐκεῖ γιὰ νὰ κεντάῃ, νὰ διαβάζῃ, ἢ νὰ ρεμβάζῃ, θαυμάζοντας τὴ μαγευτικὴ θέα ποὺ ἁπλωνόταν μπροστὰ στὰ μάτια του.

Σὲ ὅλους ἄρεσε ξεχωριστὰ αὐτὸ τὸ διαμέρισμα τοῦ σπιτιοῦ, μὰ ἡ πιὸ ἐνθουσιασμένη ἦταν ἡ Μπέττυ.

— Ὦ, μὲς Μάργκαρετ! ἔκανε γοητευμένη. Ἀλήθεια, θὰ μπορέσω νὰ κατοικήσω ἐδῶ ;

—Ἄν σ' ἀρέσει, βέβαια. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ σπιτιοῦ ποὺ θὰ κατοικήσῃς ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ σένα, αὐτὸ τὸ ξέρεις. Μὰ τὸ σπίτι τοῦτο εἶναι

τὸ πρῶτο, εἶναι τὸ μόνο ποὺ ἔχεις ἰδεῖ. Πρέπει νὰ ἰδῆς καὶ ἄλλα πρῶτα γιὰ ν' ἀποφασίσης.

—Ὅπως θέλετε, μὶς Μάργκαρετ, εἶπε ἡ Μπέττυ, μὰ αὐτὸ ἐδῶ τὸ σπίτι μ' ἀρέσει πολύ. Δὲν πιστεύω νὰ βρῶ κανένα ἄλλο ποὺ νὰ μ' ἀρέσει περισσότερο!..

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Σὲ ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα εἶδα σήμερα μιὰ φωτογραφία, ἀπὸ τὰ ἐπίκαιρα ἐκεῖνα «στιγμιότυπα» ποὺ συμπληρώνουν τὴν εἰδησεογραφία. Ἦταν παρμένη στὴ Γερμανία, τὴν ἡμέρα τῶν ἐκλογῶν, κι' ἔδειχνε, σὲ κάποιο ἀεροπορικὸ σταθμό, τὸν ἀρχικαγγελάριο Χίτλερ, ποὺ μόλις εἶχε φτάσει μὲ ἀεροπλάνο. Ἐκεῖ τὸν περίμενε ἡ ἀδερφή του, μιὰ ἄλλη κυρία κι' ὁ γιός της, ἕνα παιδὶ ἴσαμε δώδεκα χρονῶν. Ὁ Χίτλερ, γελαστὸς—ἀλήθεια, δὲ φανταζόμουν καὶ πῶς γελᾷ ὁ φοβερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος!—χαιρετᾷ μὲ χειραψία τὴν ἀδερφή του. Δίπλα της, ἡ ἄλλη κυρία τοῦ χαμογελᾷ μὲ σεβασμό. Καὶ δίπλα στὴν κυρία, ὁ μικρὸς στέκεται «εἰς προσοχὴν» σὰ στρατιώτης. Αὐτὴ ἡ στάση, ἡ ὁλωσδιόλου στρατιωτικὴ στάση τοῦ παιδιοῦ, μοῦ ἔκαμ' ἐντύπωση. Παραπέρα, φαίνεται κι' ἕνας στρατιώτης ποὺ κάνει στὸν ἀρχικαγγελάριο τὸ σχῆμα. Ἡ στάση λοιπὸν τοῦ παιδιοῦ εἶναι ἀπαράλλακτη μὲ τοῦ στρατιώτη! Μόνο ποὺ αὐτὸ δὲν κάνει τὸ σχῆμα, ἀλλὰ ἔχει καὶ τὰ δυὸ χέρια ριγμένα πρὸς τὰ κάτω. Ἴσως τὸ σχῆμα θὰ τὸ ἔκαμε λίγο πρωτύτερα καὶ θὰ τὸ ξανακάνῃ, ὅταν ὁ Χίτλερ θὰ ἀποχαιρετήσῃ.

Περίεργο, ἀλήθεια, πῶς γυμνάζουν ἔτσι τὰ παιδιὰ στὴ Γερμανία. Ἀπὸ μικρὰ εἶναι κιόλας τέλειοι στρατιῶτες. Καὶ τὸ στρατιωτικὸ αὐτὸ ὕφος—τὸ παράστημα νὰ πῶ καλύτερα—τὸ διατηροῦν γιὰ πάντα, εἴτε στρατιωτικοὶ γίνουν, εἴτε πολῖτες. Κι' αὐτὸ ἴσα ἴσα εἶναι τὸ χαρακτηριστικό, τὸ γνώρισμα, ποὺ ξεχωρίζει τὸ Γερμανό, μικρὸ μεγάλο, ἀπὸ κάθε ἄλλον Εὐρωπαῖο. Τὸν βλέπεις καὶ λές: «Στρατιώτης!». Ὅταν περπατῇ, νομίζεις πὼς τοῦ ρυθμίζει τὸ βῆμα ἕνα ταμπούρλο ἢ μιὰ σάλπιγγα, ποὺ ἐσὺ δὲν τἀκοῦς. Ὅταν στρίψῃ, νομίζεις πὼς κάνει κανονικὴ μεταβολὴ μὲ παράγγελμα ἐπίσης ἀνακάκουστο. Ὅταν χαιρετᾷ, νομίζεις πὼς κάνει τὸ σχῆμα. Κι' ὅταν παραγγέλνῃ μιὰ μπόρα, νομίζεις πὼς εἶνε μιὰ προσταγή. Μοιάζει μὲ νευρόσπαστο ἢ μὲ ἄνθρωπο μηχανικό, μὲ Ρομπότ...

Ὁ Ἄγγλος δὲν εἶναι τόσο. Σ' αὐτὸν βλέπεις περισσότερο τὸν ἀθλητή, τὸν σπόρτσμαν, ποὺ διαφέρει. Στὸ Γάλλο πάλι βλέπεις τὸν ἱππότη. Οὔτε στρατιώτης, οὔτε ἀθλητής. Ἕνας εὐγενικὸς ἄνθρωπος μόνο, ὅλο τσιριμόνιες, ποὺ μόνο στὴν ἀνάγκη μεταβάλλεται σὲ στρατιώτη ἢ καὶ σ' ἀθλητή. Στὸν Ἰταλὸ βλέπεις ἀπὸ μακριὰ τὸν ἀρτίστα. Καὶ στρατιωτικὸς ἀκόμα ὅταν εἶναι, κι' ἀθλητής, καὶ... φασίστας, μοιάζει μὲ καλλιτέχνη,—μὲ ζωγράφο, μὲ θεατρῖνο, μὲ μουσικό. Ποῦ θὰ πῇ—γιὰ νὰ περιορισθοῦμε μόνο σ' αὐτὰ τὰ τέσσερα μεγάλα ἔθνη—πῶς μόνο στὴ Γερμανία ἐπικρατεῖ ἡ στρατιωτικὴ ἀγωγή. Ἡ Γαλλία, ἡ Ἀγγλία, ἡ Ἰταλία προσπάθησαν—καὶ τευλευταῖα προσπαθοῦν πολύ—νὰ τή μιμηθοῦν, μὰ δὲν τὸ κατορθώνουν. Στὴν Ἀγγλία, τὰ διάφορα σπὸρ βάζουν σὲ δεύτερη μοῖρα τὰ στρατιωτικὰ γυμνάσια. Στὴ Γαλλία ὑπερτερεῖ ἡ καλλιέργεια τῆς πατροπαράδοτης εὐγένειας, ποὺ τὴν ἔχουν οἱ Γάλλοι ἀπὸ τότε ποὺ λέγονταν Γαλάτες. Καὶ στὴν Ἰταλία, τὴ χώρα τῆς Τέχνης, ἡ καλλιτεχνικὴ ἀγωγή, ἀσυναίσθητα,—καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ καθόλου ὁ πολὺς Μουσσολίνι—παραμερίζει κάθε ἄλλη.

Αὐτὰ συλλογιζόμουν, καθὼς ἔβλεπα στὴ φωτογραφία τὸ Γερμανόπουλο ἐκεῖνο, παχουλό, σοβαρό, ἴσιο, ντούρο, στὴν ἄψογη στρατιωτική του στάση. Καὶ φυσικά, συλλογίστηκα ὕστερα: Στὸν Ἕλληνα—καὶ στὸ Ἑλληνόπουλο—τί νὰ βλέπῃς ἄραγε; Στρατιώτη; ἀθλητή; ἱππότη; καλλιτέχνη;

Τίποτ' ἀπολύτως! Μόνο ἴσως κάτι τὸ ἀρειμάνιο, τὸ βλοσυρό, τὸ ἀγριωπό, ποὺ θυμίζει τοὺς παλιοὺς Ἀρματωλοὺς καὶ Κλέφτες ἢ τοὺς ἥρωες τοῦ 21. Μὰ οὔτε καθαυτὸ στρατιωτικὸ εἶναι, οὔτε καθαυτὸ ἀθλητικό. Ὅσο γιὰ τὴ γαλλικὴ εὐγένεια—στὸ ἐξωτερικὸ ἐννοῶ πάντα, στοὺς τρόπους—καὶ τὴν Ἰταλική, νὰ ποῦμε, καλλιτεχνικότητα, ὤ! ἀπέχουμε ἀκόμα πολύ. Κι' εἶναι πολὺ φυσικό, γιατὶ τὰ μεγάλα ἐκεῖνα εὐρωπαϊκὰ ἔθνη ἔχουν παλαιὸ πολιτισμὸ κι' ἀκολουθοῦν τὴ γραμμή τους ἀπὸ αἰῶνες. Ἐνῶ ἐμεῖς μόλις ἔχουμ' ἕναν αἰῶνα ποὺ ζοῦμε ἐλεύθεροι κι' ἀκόμα ζητοῦμε τὴ γραμμὴ ποὺ πρέπει νὰ κολουθήσουμε. Μὲ ἄλλους λόγους, δὲ μορφωθήκαμε ἀκόμα σὰν ἔθνος, σὰ λαός, δὲν ἀποχτήσαμε τὴ φυσιογνωμία μας. Κι' ὄχι μόνο ἐμεῖς, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι μικροὶ λαοὶ τῆς Εὐρώπης, νιόβγαλτοι ἐπίσης στὸ δρόμο τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἔ, βέβαια! ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ βροῦμε κι' ἐμεῖς ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦμε. Ἀλλὰ γιὰ τὴν ὥρα, πηγαίνουμε ψάχνοντας, πασπατευτά. Πῶς μπορεῖ λοιπὸν νὰ συγκρινόμαστε μὲ τοὺς Ἄγγλους ἢ μὲ τοὺς Γερμανούς; Ὁποιος θὰ τὸ ἔκανε, θὰ μᾶς ἀδικοῦσε, ὅπως ἂν ἔβαζε ἕνα μικρὸ Διαπλασόπουλο, ὀχτὼ ἐννιὰ χρονῶν, νὰ... διαγωνισθῇ στὴ Μεγάλη Τάξη!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

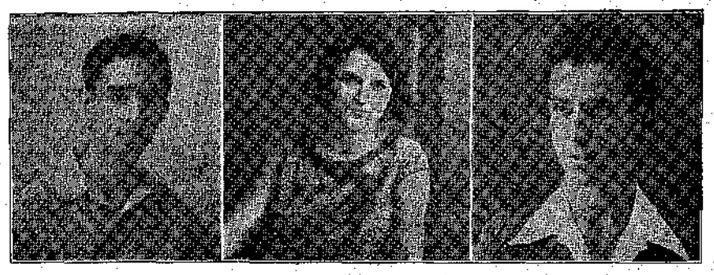

1. ΜΑΡΙΝΟΣ ΒΕΓΙΑΣ, Ἀθῆναι. Α' Βραβεῖον Μ. Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Μύθου.—2. ΕΔΗ Α. ΝΙΚΟΛΑΚΑΚΗ, Ἐρέικη, Κέρκυρα. Α' Βραβεῖον 252ου Διαγ. πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων καὶ Α' Βραβεῖον 2506ῦ Αἰώνων. Λύσεων. — 3. ΤΩΝΗΣ ΕΜΜ. ΛΕΣΠΟΤΑΚΗΣ, Μπουριντάν, Πειραιεύς. Α' Βραβεῖον 255ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΑΤΙΑ

Μάτια ζαφείρια, λαμπερά, γαλάζια
Μάτια γλυκά, γλαρὰ καὶ λυπημένα
Τρεμοσβυσίματ' ἀστεριῶν καὶ νάζια
Μάτια σκοτάδια, μαῦρα, θολωμένα

Πανσέδες, νούφαρα, λαμπρὰ τοπάζια
Βράδυα δροσόλουστ' ἀσημοντυμένα
Διάφανα σὰν κρουστάλινα χαλάζια
Σεὶς ξενητιές, μάτια λησμονημένα

Δάκρυα: ἀτίμητα πετράδια
Χυμέν' ἀνάξια γι' ἄδεια στήθεια
Μάτια 'νειροπαρμένα πλήθεια.

Μὰ σᾶς, ποὺ μέσα στὰ σκοτάδια
Τοῦ τάφου μένετε κρυμμένα,
Θρηνολογῶ, μάτια σβυσμένα.

Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ

ΣΥΓΓΝΩΜΗ

Ἡ μαμμὰ καθὼς νάθεται κοντὰ στὸ παράθυρο τῆς τραπεζαρίας ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴν αὐλὴ ἐνῶ τὰ χέρια της ἀργὰ-ἀργὰ διπλώνουν τὸ ἐργόχειρο ποὺ ἐργαζόταν. Ἄρχισε νὰ βραδυάζῃ, καὶ τὸ τετράξανθο κεφαλάκι τῆς Μαίρης, κρυμμένο σχεδὸν πίσω ἀπ' τὴν κουρτίνα μόλις φαίνεται.

Παρακολουθεῖ σιωπηλὴ ὅλες τὶς κινήσεις τῆς μαμμᾶς της μ' ἀγωνία. Ὅλο τ' ἀπόγευμα, ὅσο ἡ μαμμὰ κεντοῦσε κοντὰ στὸ παράθυρο, αὐτὴ μὲ τὴν κούκλα στὰ χέρια της τὴν κοίταζε κρυφὰ-κρυφά.

Ἡ μαμμὰ δὲν εἶπε οὔτε λέξη ὅλο τ' ἀπόγευμα. Ἔκανε σὰν νὰ μὴν ἤξερε πῶς ἡ Μαίρη ἦταν στὴν ἴδια κάμαρα. Πόσο θυμωμένη ἦταν... Τώρα νά, δίπλωσε τὸ ἐργόχειρό της, θὰ σηκωθῇ, θὰ φύγῃ.

Πῶς θὰ τῆς ζητήσῃ συγγνώμη ὕστερα μπροστὰ στὸ μπαμπὰ καὶ σ' ὅλους τὸ βράδυ; Δὲ θὰ μπορέσῃ καὶ θὰ πρέπει νὰ κοιμηθῇ χωρὶς τὴν καληνύχτα τῆς μαμμᾶς. Ἄ! ὄχι, ὄχι...

Κι' ἡ Μαίρη πνίγοντας τὰ δάκρυά της, σφίγγοντας τὴν κούκλα ἐπάνω της πλησιάζει γρήγορα-γρήγορα τὴ μαμμὰ ποὺ εἶναι ἕτοιμη νὰ σηκωθῇ.

— Μαμμά, λέει, ἦρ... ἦρθα νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμη, καὶ σκύβει τὸ κεφαλάκι της γιατὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀντικρύσῃ τὸ αὐστηρὸ βλέμμα τῆς μαμμᾶς.

«Συγχώρεσέ με, μαμμά μου, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴ ξαναμαλώσω, νὰ μὴ λυπήσω ποτὲ πιὰ τὴν Ἄννα. Ἀλλὰ ξέρεις δὲ φταίω ἐγώ. Ποτὲ δὲν κάνει ἐκεῖνο ποὺ τῆς λέω ἀμέσως.

— Φέρε μου τὰ παπούτσια Ἄννα.

—Μιὰ στιγμή, δεσποινίς, κι' ἔχω δουλειά.

— Φέρε μου νερό. Ἄννα.

— Νὰ κατεβάσω τὸ γλυκὸ ἀπ' τὴ φωτιὰ πρῶτα.

«Τὴν ξέρω ἐγὼ δὲ θέλει νὰ κάνῃ ποτὲ ὅ,τι τῆς λέω, γι' αὐτὸ θυμώνω καὶ τῆς λέω πῶς ἀφοῦ εἶναι ὑπηρέτρια, νὰ κάνῃ γρήγορα ἐκεῖνο ποὺ τὴ διατάζω. Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν τὸ θέλῃς, μαμμά, δὲ θὰ τὸ ξανακάνω».

Ἡ μαμμὰ τὴν κοίταξε λίγο ἀκόμα κι' ὕστερα λέει, ἀλλάζοντας ὕφος.

— Δὲ μοῦ λές, Μαίρη, εἶναι σωστό, ἐσὺ ἕνα παιδὶ ἑπτὰ χρονῶν νὰ διατάζῃς τὴν Ἄννα, ποὺ εἶναι τόσα χρόνια μεγαλύτερή σου; Μόνο νὰ τὴν παρακαλῇς γιὰ κάτι μπορεῖς, ὄχι νὰ διατάζῃς. Κι' ἂν ἡ Ἄννα ἔχει δουλειὰ νὰ κερμένῃς ἢ—δὲν εἶναι δὰ τόσο δύσκολο — νὰ βρῇς μόνη σου τὰ παπούτσια σου, καὶ νὰ βάλῃς μόνη σου νερὸ γιὰ νὰ πιῇς.

«Σκέψου τὴ δική σου θέση καὶ τὴ θέση τῆς Ἄννας, κι' ὕστερα θὰ καταλάβῃς πόσο τὴν πικραίνεις, τί κακὸ πράγμα εἶναι νὰ τῆς φέρνεσαι τόσο ἄσχημα. Ἐσὺ εἶσαι ἕνα παιδὶ μὲ γονεῖς, μὲ δικό του σπίτι, ἔχεις τὰ παιγνίδια σου, τὴ ζεστασιά σου, τὸ ὄμορφο κρεβατάκι σου, σὲ περιποιοῦνται ὅλοι καὶ δὲν κάνεις τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ παίζῃς καὶ νὰ πηγαίνῃς περίπατο.

«Ἡ Ἄννα εἶναι ὀρφανή, ὁλομόναχη στὸν κόσμο, μὲ μόνο προσάτη τὴ θεία της, ποὺ μᾶς τὴν ἔφερε. Δὲν ἔχει κανένα νὰ τῆς πῇ ἕνα καλὸ λόγο, ἢ νὰ φροντίσῃ γι' αὐτή.

«Ὅλη τὴ μέρα, εἴτε κρύο κάνει, εἴτε ζέστη, δουλεύει. Τὸ βράδυ κοιμᾶται ἀργά, καὶ τὸ πρωὶ ξυπνάει πολὺ νωρίς, γιὰ νὰ σοῦ ἑτοιμάσῃ τὸ γάλα σου.

«Πές μου, θὰ ἤθελες, νὰ δουλεύῃς ἔτσι, σ' ἕνα ξένο σπίτι ἀπ' τὸ πρωὶ ὣς τὸ βράδυ, μακρυὰ ἀπ' τοὺς γονεῖς σου, κι' ὅταν δὲν κάνεις ἀμέσως ἐκεῖνο ποὺ σὲ διατάζει μιὰ ἄλλη Μαίρη, νὰ σὲ μαλώνει καὶ νὰ σοῦ φέρνεται ἔτσι; Ἀπάντησέ μου. Γιατὶ δὲν ἀπαντᾶς λοιπόν;

Μὰ ἡ Μαίρη ποὺ ὁ λαιμός της σφιγγόταν ὅλο καὶ πιὸ πολὺ ὅσο μαλοῦσε ἡ μαμμά της, ξέσπασε σὲ κλάματα, κι' ἀγκαλιάζοντας τὰ γόνατα τῆς μαμμᾶς της, μόλις μπόρεσε ν' ἀπαντήσῃ μ' ἕνα μισοκομμένο ἀπ' τοὺς λυγμοὺς «ὄχι».

— Καταλαβαίνεις λοιπὸν τώρα πόσο τὴ λύπησες τὴν καϊμένη τὴν Ἄννα μὲ τὰ λόγια σου, καὶ μοῦ λὲς ἀλήθεια πῶς δὲ θὰ ξανακάνῃς αὐτὸ ποὺ ἔκανες;

Ἡ Μαίρη γνέφει μὲ τὸ κεφάλι της «ναί», κι' ἡ μαμμὰ ἐξακολουθεῖ.

— Τότε θὰ σὲ συγχωρέσω, ἀλλ' ἀφοῦ μοῦ δώσῃς τὸ λόγο σου, πῶς θὰ ζητήσῃς κι' ἀπ' τὴν Ἄννα συγγνώμη.

Τὴν ἀνεβάζει πιὰ στὰ γόνατά της ἡ μαμμά, ἐνῶ ἡ Μαίρη σκουπίζει τὰ μάτια της καὶ τὴ φιλάει ψιθυρίζοντας:

— Ναὶ τὸ βράδυ ὅταν θὰ πάω νὰ κοιμηθῶ καὶ θἄρθῃ νὰ μὲ σκεπάσῃ ἡ Ἄννα, θὰ τῆς πῶ νὰ μὲ συχωρέσῃ. Ξέρω, ἡ Ἄννα δὲν εἶναι σὰν κι' ἐμένα κακιά, θὰ μὲ συχωρέσῃ.

Καὶ γέρνει γλυκὰ γλυκὰ τὸ κεφαλάκι της στὸν ὦμο τῆς μαμμᾶς χωρὶς νὰ βλέπῃ τὸ πρόσωπό της, ποὺ χαμογελάει μὲ τρυφερότητα, γιατὶ εἶναι πιὰ βαθὺ σκοτάδι χυμένο στὴν κάμαρα...

Ἀνθισμένη Δεμονιά

Ο ΠΥΡΠΟΛΗΤΗΣ

Τὰ κουπιὰ χτυπάγανε ρυθμικὰ τὰ μαῦρα νερὰ καὶ ἡ μικρὴ βάρκα ἔσκιζε σὰν φάντασμα τὴν ὑγρὴ ἔκταση καὶ τὸ σκοτάδι.

Ὁ Πυροπολητής, ἕνας ὠχρὸς μικρόσωμος ἀνθρωπάκος, εἶχε τὴν ψυχὴ στὰ μάτια, δυὸ μάτια ποὺ ἀστράφτανε σὰν ἀστέρια, τὰ μόνα ἀστέρια τῆς νύχτας, δυὸ θεϊκὰ ἀστέρια ποὺ πέσανε στὴ γῆ.

Ἡ θάλασσα βόγγαγε. Καὶ ἔφταναν ἀπὸ τὸ φωτισμένο καράβι ἀλλαλαγμοί, βρόντοι ἀπὸ τύμπανα καὶ φωνὲς ἀγριες. Τὰ μάτια τοῦ ναύτη ἔκαιγαν...

—Ἄντε, γλεντῆστε τὴν τελευταία σας νύχτα. Καὶ προχωροῦσαν...

Ὅταν τἀδύνατα πλευρά της ἄγγιξαν τὰ τεράστια τῆς ναυαρχίδας, ὁ ἄνθρωπάκος τινάχτηκε. Μὲ γρήγορες κινήσεις, τσάφ! ἄναψε μιὰ σπίθα. Αὐτὸ ἦταν ὅλο.

Σὲ λίγο φλογερὲς γλῶσσες γλύφανε τὸν κολοσσό. Μέσα στὰ σπλάχνα του ἔκλαψε τρεῖς χιλιάδες ψυχὲς ἑτοιμοθάνατες.

— Νά, ἄπιστοι, ὡραία φωτοχυσία γιὰ τὸ μπαϊράμι σας!

Ἡ φωνὴ σαρκαστική, κρύα, σὰ νἄβγαινε ἀπὸ τὸ σκελετωμένο στόμα τοῦ Χάρου.

Καὶ ἡ ἀλαφρὴ βάρκα ξαναγύρισε γιὰ τὴ στεριά.

Φλόγες, φλόγες ὡς τὸν οὐρανὸ κύκλωσαν τὸ καράβι. Τρομαγμένες γόερες φωνὲς διαδέχτηκαν τὰ τραγούδια. Τὰ κατάρτια, λαμπάδες κελώρες, πέφτανε. Τὰ κανόνια ζεσταμένα, ἔβγαζαν βρόντους τρομακτικοὺς ἀπὸ τὶς μπούκες τους. Ξύπναγαν τ' ἀγριοπούλια ἀπ' τοὺς βράχους, καὶ φτερούγιζαν γύρω ἀπὸ τὸ καράβι, σὰν μαθρες ψυχές.

Μὲ μιᾶς ἕνας φρικιαστικὸς βρόντος. Τὸ καράβι πήδησε σὰν φτερὸ στὸ μαῦρο ἀπειρο, γιὰ νὰ πέσῃ σφυρίζοντας στὸ νερὸ μαζὶ μὲ τοὺς ἄπιστους ποὺ οὐρλιαζαν σὰν κολασμένοι.

Σκοτεινοὶ ὄγκοι ἀπὸ κύματα ἔκρυψαν τὴ μεγάλη τραγωδία...

Σὰν ὄνειρο φάνηκε στὸν Ψαριανὸ τὸ κόκκινο θέαμα. Μακρυά, ἡ ἁρμάδα, ἔκοβε τῆς ἀλυσίδες, σήκωνε τὶς ἄγκυρες, κι' ἔφευγε σὰν κυνηγημένη, γιὰ τὸν ἀλαργινὸ Ἑλλήσποντο, τρομαγμένη ἀπὸ τὸ δραμα ἑνός Κανάρη.

Τὰ πανιὰ τὰ φούσκωνε ὁ νοτιάς... Κι' ἔφευγαν, κι' ἔφευγαν...

Σὰν ἔφτασε στὴ στεριὰ ὁ πυροπολητής, ἔβγαλε τὰ φτωχοτσάρουχα, ἔβγαλε τὸ σκοῦφο, μπῆκε ταπεινὰ στὸ ρημοκλήσι.

Δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια του σὰν γονάτισε μπροστὰ στὴν Παρθένα. Δυὸ δάκρυα, ποὺ ἡ φλόγα ἡ χυμένη στὰ μάγουλά του τὰ ἤπιε ἀμέσως.

Κυρὰ Φροσύνη

Η ΠΑΛΗΚΑΡΙΑ ΤΗΣ ΓΙΩΤΑΣ

Μιὰ μέρα καθόμαστε, ἡ Τούλα, ἡ Γιώτα κι' ἐγὼ καὶ λέγαμε πῶς θἄθελε ἡ καθεμιά μας νὰ περνάῃ τὸν καιρό της.

—Ἐμένα, λέει ἡ Τούλα, μ' ἀρέσει ἡ ἥσυχη ζωή: Νὰ διαβάζω περιτριγυρισμένη ἀπὸ τὰ βιβλία μου, ξεχνώντας κάθε ἄλλη ἀπασχόληση. Νὰ εἶναι λιακάδα νὰ βγαίνω περίπατο μὲ τὶς φίλες.

—Ἐμένα, λέει ἡ Γιώτα, ποὺ μὲ τὸ στανιὸ κρατιότανε, μ' ἀρέσει ἡ ζωὴ νἄχῃ περιπέτειες! Θέλω ἐκδρομές, ταξίδια, ἐπεισόδια. Ἄχ πῶς θὰ ἤθελα νὰ βρισκόμουν στὴν Ἀφρική, νἄχω ἕνα ὡραῖο ἄλογο καὶ νὰ τρέχω νὰ τρέχω ἀτέλειωτα... νὰ σκοτώνω λιοντάρια, τίγρεις, κροκόδειλους... νὰ μὲ κυνηγάνε ἄγριοι, νὰ μὲ πιάνουν κι' ἄξαφνα... νὰ βρίσκω τρόπο νὰ τοὺς τὸ σκάω!

Βλέπεις ἡ φίλῃ μας τὰ θέλει ὅλα μὲ

ὡραῖο τέλος... νὰ βρίσκουνται τρόποι νὰ γλυκώνῃ ἀπὸ εἰς κακοτοπιές! Κι' ἔλεγε, ἔλεγε ὁλόκληρη ὥρα, ἀναφέροντας Ἀρανιάνηδες καὶ ξέρω ἐγὼ τί λογῆς παληκαράδες...

Ἐκεῖ ποὺ ἤμουνα ἕτοιμη νὰ πῶ κι' ἐγὼ τὴ γνώμη μου γιὰ τὴ ζωή, ἀνοίγει ἡ πόρτα μὲ τέτοιο κρότο ποὺ πεταχτήκαμε κι' οἱ τρεῖς ὄρθιες. Καί, σὰν ἀστραπή, ὅρμησε μέσ' στὴν κάμαρα ἕνα παμμέγιστο γουρούνι μουγκρίζοντας, καὶ στραβὸ ἀπὸ θυμό, πῆγε νὰ πέσῃ ἀπάνω μας... Ἡ Γιώτα μ' ἕνα... σάλτο βρέθηκε ἀπάνω στὴν καρέκλα τῆς Τούλας καὶ κοίταζε νὰ κρυφτῇ ἀπὸ πίσω της, ἐνῶ ἡ Τούλα κι' ἐγὼ προσπαθούσαμε νὰ βγάλουμε ἔξω τὸ γουρούνι καὶ νὰ ἰδοῦμε πῶς μπῆκε...

Σὲ λίγο ἀνέβηκε κι' ὁ ἀφεντικὸς τοῦ γουρουνιοῦ καὶ μᾶς εἶπε ζητώντας... ἑκατὸ φορὲς συγγνώμη, ὅτι τὸ ζῶο του εἶχε ἀγριέψει στὸ δρόμο καὶ βρίσκοντας τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἀνοιχτή, χώθηκε μέσα ἀλαφιασμένο.

Γυρίζοντας στὴν κάμαρα, βρήκαμε τὴ Γιώτα νὰ τρέμῃ ἀκόμη ἀπὸ τὸ φόβο της, καὶ ἄδικα τῆς λέγαμε, λιγωμένες ἀπὸ τὰ γέλια, ὅτι ἡ περιπέτεια εἶχε τελειώσει...

Ἐλπίζουσα Ἑλλὰς

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Α'.

Φύγαμε ἕνα πρωΐ τοῦ φθινοπώρου. Καταχνιὰ ἁπλωνόταν σ' ὅλο τὸν κάμπο καὶ μόνο ὁ δρομίσκος ποὺ ὁδηγοῦσε στὸν πλατὺ δημόσιο δρόμο φαινόταν μπροστά μας.

Τὸν πήραμε ἀμίλητοι, σκυφτοί, δακρυσμένοι. Ὁ ἀγωγιάτης μὲ τὸ μουλάρι φορτωμένο πήγαινε μπροστά, ὁ πατέρας μὲ τὸ μεγαλύτερο ἀδελφό μου λίγο πιὸ πίσω, κι' ἐγὼ ὁ μικρούλης μὲ τὴ μαμμά, πιασμένοι χέρι-χέρι· κλείναμε τὴ συνοδεία.

Φεύγαμε! Σὰν ὄνειρο μᾶς φαινόταν ἀκόμα. Ζούσαμε εὐτυχισμένα, χαρούμενα, ξένοιαστα στὸ μικρὸ χωριουδάκι. Ἕνα κακὸ σύννεφο ἦρθε καὶ μᾶς χάλασε τὴν εὐτυχία.

Ἕνα βράδυ, τρεῖς-τέσσερις μέρες πρὶν φύγουμε, εἶδα τὸν πατέρα καὶ τὴ μαμμὰ νὰ κουβεντιάζουν μονάχοι τους στὴν καμαρούλα. Ἦταν πολὺ λυπημένος ὁ μπαμπᾶς ἐκεῖνο τὸ βράδυ!

Ἔτρεξα κοντά του καὶ τοῦ ἔπιασα τὸ χέρι.

— Μπαμπά, τί ἔχεις ἀπόψε;

— Τίποτα, μικρούλη μου, εἶπε καὶ μὲ φίλησε στὸ μάγουλο. Εἶναι πολὺ ἀργά. Πήγαινε νὰ κοιμηθῆς.

Συμμορφώθηκα κι' ἔτρεξα στὴν κάμαρα ποὺ ἦταν ὁ ἀδερφός μου.

— Σέρεις, Τοτό, μοῦπε κεῖνος, σὰν ἐμπιστευτικά, κοιτάζοντας γύρω μήπως τὸν ἀκούσει κανένας, πὼς σὲ λίγες μέρες φεύγουμε ἀπ' τὸ χωριό;

— Φεύγουμε; εἶπα. Καὶ γιατὶ νὰ φύγουμε; Καλὰ εἴμαστε δῶ.

— Πρέπει νὰ φύγουμε, μοῦ ξαναπε ὁ ἀδερφός μου, παίρνοντας ἕνα ὕφος πιὸ σοβαρό. Μᾶς διώχνουν.

Δὲ μπόρεσα νὰ τοῦ ἀπαντήσω γιατὶ μὲ πῆραν τὰ δάκρυα. Κι' οἱ δυὸ κλάψαμε πολλὴ ὥρα.

Σὲ δυὸ-τρεῖς μέρες τέλειωσαν ὅλα. Κι' ἕνα πρωΐ ἀποχαιρετήσαμε τὸ χωριουδάκι μας, τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους του, τὰ δέντρα του καὶ τὸν καθάριο του ἀέρα...

Β'

Πέρασαν ἀρκετὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Μεγάλωσα. Κόντευα νὰ τελειώσω τὸ Γυμνάσιο. Τὸν ἀδελφό μου τὸν πῆρε ἕνας θεῖος μου ποὺ ἦταν ἐγκατεστημένος στὴ Ρουμανία, Ἡ μαμμὰ πέθανε πρὶν δυό χρόνια στὴν Ἀθήνα. Ὁ πατέρας εἶχε γεράσει πολύ. Ζούσαμε μόνοι στὴ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλη ποὺχε μετατεθεῖ ὁ πατέρας.

Ἕνα πρωΐ μὲ κάλεσε στὸ γραφεῖο του καὶ μοῦπε σ' ἕνα τόνο σοβαρὸ καὶ συγκινημένο:

—Ἄκουσε, Τοτό: Βαρέθηκα τόσα χρόνια τὴν ξενιτιά. Πλάκωσαν τὴν καρδιά μου οἱ λύπες. Ἡ μάννα σου πέθανε, ὁ ἀδερφός σου βρίσκεται πολὺ μακριά μας. Πρέπει νὰ πᾶμε στὴν πατρίδα πίσω. Ἐκεῖ μποροῦμε νὰ σκεφτοῦμε καὶ γιὰ σένα τί θὰ γίνῃς... Δέχεσαι;

Ἔμεινα ἔκπληκτος.

— Στὸ νησί, στὸ χωριό μας, ψιθύρισα. Θὰ πᾶμε ἐκεῖ στὸ χωριουδάκι ποὺ ἀφήσαμε δέκα χρόνια; Καὶ μὲ ρωτᾶς ἂν δέχουμαι. Μποροῦμε ἀπόψε;

—Ἡσύχασε, Τοτό. Δὲν μποροῦμε νὰ πᾶμε σήμερα, θὰ πᾶμε ὅμως σὲ λίγες μέρες. Ἐνέργησα καὶ πῆρα μετάθεση γιὰ κεῖ. Νὰ τῆ.

Ἀρπαξατὸ χαρτὶ πού μόλις σ' ἔδωσε κι' ἔρριξα μιὰ ματιὰ ψιθυρίζοντας:—Τί καλά! Θὰ πᾶμε πάλι πίσω.

Σιδηρόδρομος, βαπόρι, μεταφορὲς μοῦ φάνηκαν πὼς βάσταξαν χίλιο χρόνια. Διαζόμουνα νάντικρύσω τὸ χωριό. Βασάνιζα τὸ νοῦ μου νὰ θυμηθῶ τὴν ὄμορφη παιδιάτικη ζωούλα ποὺ πέρασα στὸν κάμπο κυνηγώντας πολύχρωμες πεταλούδες καὶ παίζοντας τὸ «κυνηγητὸ» στάλώνια μὲ τὰ ξαδέρφια μου.

Τέλος φτάσαμε. Πήραμε τὸν ἴδιο δρομίσκο ποὺ εἴχαμε πάρει τότε ποὺ φύγαμε.

Ἦταν Μάης, καὶ τὸ πράσινο κυριαρχοῦσε παντοῦ. Φτάσαμε στὸ χωριὸ σούρουπο. Κόσμος πολύς, ὅλο τὸ χωριὸ ἦρθε καὶ μᾶς καλοσώρισε.

Ὁ πατέρας φαινόταν εὐχαριστημένος. Ἀργὰ τὴ νύχτα, ὅταν μείναμε μόνοι, ἦρθε κοντά μου, μοῦ ἔπιασε τὸ χέρι καὶ μοῦ ψιθύρισε σιγά:

— Εἶδες, Τοτό: Ὁ κόσμος ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ φύγαμε ἔμεινε ὁ ἴδιος. Μόνο ἐμεῖς ἀλλάξαμε πολύ...

Ἄλκης Κέδρος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὴ Σοφία πηγαίνει γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἐξοχή. Βλέποντας ἕνα δικράνι ριγμένο κοντὰ σ' ἕνα σωρὸ ἄχυρα, ρωτάει μ' ἔκπληξη:

— Καλὲ μπαμπά, τί εἶναι αὐτὸ τὸ μεγάλο πηρούνι; Μ' αὐτὸ τρῶνε τ' ἄλογα ἄχυρο;

Λυσόχαρτο

***

Ὁ θεῖος:—Γιαννάκη, δέκα καὶ τρία πόσα κάνουν;

Γιαννάκης:—Δεκατρία.

Ὁ θεῖος:—Καί, δέκα κι' ἕνδεκα;

Κι' ὁ *Γιαννάκης* μὲ προθυμία:—Δεκαένδεκα!

***

Ἡ μικρὴ Ἑλένη βλέποντας γιὰ πρώτη φορὰ τὸν παππού της νὰ πίνῃ ναργιλέ:

— Παππού, δῶσε μου καὶ μένα νὰ πιῶ νερὸ ἔτσι!

Γολιάθ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 16 Μαρτίου 1933

ΑΗΛΩΣΗ

Δὲν παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημο, γιὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πληρώσω πρόστιμο. Ζυγίζετέ τα καὶ βάζετε τὸ γραμματόσημο σωστό. —Δὲν ἀπαντῶ σὲ κανένα, ὅταν μὲ ρωτᾷ γιὰ πράγματα ποὺ τὰ ἔχει ὁ Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ. Τιμᾶται δρ. 5, ταχυδρομικῶς δρ. 6 γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ καὶ 7 γιὰ τὸ Ἐξωτερικό, καὶ πρέπει νὰ τὸν προμηθεύθῃ ὅποιος θέλει νὰ λαβαίνῃ μέρος στὴν κίνησι.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐπειδὴ ἔχουν πάλι μαζευθεῖ πάρα πολλὰ κομμάτια τῆς Σ.Σ.Σ. ποὺ δὲν εἶναι γιὰ δημοσίευση, καὶ τὰ παιδιὰ περιμένουν νὰ μάθουν τὴν τύχη τους γιὰ νὰ στείλουν ἄλλα, γι' αὐτὸ θὰναφέρω παρακάτω τὰ ἀπορριφθέντα χωρὶς πολλὲς κρίσεις, γιὰ νὰ χωρέσουν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα στὸν περιορισμένο χῶρο μας. Καὶ μάλιστα, βάζω σήμερα πρῶτα αὐτὲς τὶς ἀπορρίψεις, γιὰ νὰ μὴν τελειώσῃ ὁ χῶρος καὶ μείνουν ἔξω, ὅπως συμβαίνει συχνά:

Ἀπορρίπτονται: «Ὁ θάνατος τῆς Ζηνοβίας» τοῦ *Χ.* Πολὺ τραγικό. «Ἔξυπνη ἀπάντησι» τῆς *Ἀέγλης*. «Γιὰ νὰ πιάσῃ μιὰ θέσι κοντὰ στὴ φωτιὰ» τοῦ *Κόκκινου Καναρινιοῦ*. «Ὁ ξέρων τῶν φτωχῶν παιδιῶν» τοῦ *Κουβαλλοῦ*. «Μιὰ νύχτα παραμονῆς Χριστουγέννων» τοῦ *Κοκοῦ*. «Τελευταία Χριστούγεννα» τοῦ *Γ. Θ.* Πολὺ καθυστερημένα.—«Ἡ φίλη μου» τῆς *Μυρτούλας*. Πολὺ συνηθισμένο.— «Στὸν Διαγωνισμὸ» τῆς *Μελαγχολικῆς Ὀνειροπόλου*. Χαριτωμένο, ἀλλὰ ἐντελῶς ἄτεχνο. Μὲ μεγάλη λύπη τὸ ἀπέρριψα.—«Στὸ φῶς τοῦ Φεγγαριοῦ» τοῦ *Κένταυρου*. Ἄτεχνο — «Ὅμοιες τύχες» τοῦ *Μύρου τῆς Ἀνδρου*. Μπερδεμένο. — «Τύπος ἐνὸς κοριτσιοῦ» τοῦ *Δάκαπτατεοῦς Ὀνειροπόλου*, Κοινό.—«Στὴ συνοικία Μάτς Μοὺτς» τοῦ *Ὀδυσέως*. Ἀκατάληπτο.—«Μοιραῖα δειλινὰ» καὶ «Βουδὸ μίλημα» τῆς *Ξαναγεννημένης Φλόγας*. Δὲν εἶναι ποιήματα γιὰ τὴν Σ. Σ. Σ. αὐτά. Ἀκατάλληλα γιὰ παιδιά, ἀλλὰ ἀκατάληπτα καὶ γιὰ μεγάλους ἀκόμη.—«Τὸ γάντι» τῆς *Δαναΐδος*. Μετάφραση τοῦ γνωστοῦ ποιήματος τοῦ Schiller. Ἀκατάλληλο γιὰ τὴν Σ. Σ. Σ. — «Οἱ ἔλεγχοι» τοῦ *Ἀγκάθι*. Γραμμένο χωρὶς λογοτεχνικὸ ὕφος.—«Ἀπὸ τῆς ζωῆς τὰ συνηθισμένα» τοῦ *Ἑλληνικὸ Ἀκρογιάλι*. Ἀπίθανο. Ἕνα παιδὶ ποὺ πεινάει δὲν γυρεύει καραμέλλα.—«Τὸ Mon Repos» Ἀκατάλληλη γλῶσσα. Ὕφος στομφῶδες. —«Ἡ θεραπεία τοῦ χωρικοῦ» τῆς *Ἰλεύνας* καὶ «Ἀπὸ τὰ φαιδρὰ» τῆς *Μελαγχολικῆς Ὀνειροπόλου*. Κοινὰ ἀνέκδοτα καὶ τὰ δυό.—«Μαύρη δυστυχία» τοῦ *Δάκρυ Ψυχῆς*. Πολὺ ἀπαισιόδοξο.— «Ἀλεποῦ» τοῦ *Χρυσόφωτου Ἥλιου*. Ἄτεχνοι στίχοι. — «Ἀτονία» τῆς *Μικρομέγαλης*. Ὡραῖο ἀλλὰ πολὺ ἀπαισιόδοξο. Ἕνα κοριτσι στὴν ἀρχὴ τῆς ζωῆς τόν νὰ λέῃ πὼς βαρέθηκε τὴ ζωή καὶ δὲν ἔχει πιὰ ἐλπίδες!—«Ἀνάμνησι» τοῦ *Σ. Σ. Σ.* Πολὺ προσωπικό.— «Ἡ τρελλὴ» τῆς *Νεγκρίτας*. Ἄτεχνο.—Λίγα μένουν ἀκόμη. Γι' αὐτὰ στὸ ἐρχόμενο.

Ἔλαβα κι' ἄλλα τρία, ὡραιότατα βιβλία ἀπὸ τὴν Παιδικὴ Βιβλιοθήκη τοῦ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου «Ἐλευθεροῦδάκης»: *«Τὸ παραμύθι τοῦ Ἀλεποῦ»* τοῦ Δεκορντιέ, μετάφραση τοῦ κ. Ἰ. Ζερβοῦ· *«Ἡ Ἱστορία τῶν Μυρμηγκιῶν»* τοῦ Χάμμαρστρεμ, μετάφραση Βάρτας Σ. Λέκα· καὶ *«Ἀπὸ τὸ χωριό μου»* διηγήματα τοῦ Ἀδάμ (ἑνὸς παλιοῦ, πεθαμένου τώρα συνεργάτη μου, ποὺ μ' αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο πρωτοδημοσίευσε σὲ μένα αὐτὰ τὰ ἔξοχα χωριάτικα διηγήματα). Καὶ τὰ τρία νέα βιβλία εἶναι ἠκμάσια εἰκονογραφημένα.

Χαίρω πολύ, *Ἀετιδέα*, ποὺ σοῦ ἀρέσει τόσο νὰ διαβάζῃς καὶ προπάντων ποὺ προσιμᾷς τὰ βιβλία ποὺ σοῦ γεννοῦν ἀπορίες καὶ σὲ κάνουν νὰ σκέπτεσαι. Ἓν' ἀπ' αὐτὰ εἶναι καὶ τὸ μυθιστόρημα «Τυχαροὶ καὶ Ἄτυχοι». Δὲν λύνει τὰ ζητήματα, ἀλλὰ τὰ θέτει, ἀφίνοντας τὸν ἀναγνώστη νὰ σκεφθῇ ἐπάνω σ' αὐτά. Ναί, ἡ αἰσιοδοξία εἶναι ἀποσδοῦτος παράγων τῆς ἐπιτυχίας κι' ἡ ἐπιτυχία τῆς εὐτυχίας. Ἀναμφισβήτητο ὅμως ὅτι ἐκεῖνα ποὺ λέμε συνήθως *τύχη*, δὲν εἶναι πάντα ἡ εὐτυχία. Ὑπάρχουν τυχεροὶ δυστυχισμένοι καὶ τὸ ἀναντίον...

Μιμόζα, ἀπαντῶ στὶς ἐρωτήσεις σου. α') Δὲν εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ γράφῃς στὸ χαρτί σου τὶς λύσεις μὲ τὴ σειρά τους· μιὰ δηλ. ποὺ τὴ βρίσκεις ὕστερα, μπορεῖς νὰ τὴ γράψῃς κι' ἀπὸ κάτω. β') Ἅμα διαθέτῃς μιὰν Ἐπιγραφή, ἀρκεῖ τὸν τρόπο τῆς ἀναγνώσεως, ποὺ ἡ διατύπωσή του σὲ δοσκολεύει, μπορεῖς νὰ τὸν παραλείπῃς. γ') Οἱ κάρτες αὐτῶν τῶν διαγωνισμῶν δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀφοῦ δὲν εἶσαι ἀκόμα οὔτε δώδεκα χρονῶν, δὲν μπορεῖς βέβαια νὰ παίρνῃς μέρος ἀπὸ τώρα σ' αὐτοὺς τοὺς δύσκολους Διαγωνισμούς. Σιγὰ σιγά, μὴν ἀνυπομονῆς...

Βασούλα Μπουρνιᾶ, ὁ κ. Ξενόπουλος ἔλαβε τὸ γράμμα σου καὶ χάρηκε πολὺ ποὺ τόσο σ' ἐνθουσίασε ὁ «Ποπολάρος». Τὸ ποίημα αὐτὸ τοῦ Χάϊνε εἶναι πάρα πολὺ ἀπαισιόδοξο, δὲν κάνει γιὰ παιδιά.

Χιονοψῆ, πολὺ πρωτότυπο τὸ ψευδώνυμό σου. Τέτοιο ἐλπίζω νὰ εἶναι καὶ τὸ κομμάτι σου, ποὺ δὲν τὸ διάβασα ἀκόμα. Πρέπει ὅμως νὰ σοῦ πῶ, ὅτι κι' ἂν τὸ ἐγκρίνω, θὰ σβύσω τὴν ἀφιέρωση, γιατὶ ἀφιερώσεις στὴ Σελίδα Συνεργασίας δὲν ἐπιτρέπονται.

Σανδῆ Ἑλληνοπούλα, αὐτό, καθὼς θὰ εἴδες, τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα. Σοῦ ἔστειλα καὶ τὸν Ὁδηγὸ καὶ χαίρω πολὺ ποὺ μπαίνεις ἔτσι στὴν κίνησή μου. Θὰ μοῦ γράψῃς ὅμως συχνά;

Ναί, *Ζήτω τὸ 21*, ἀπὸ τὶς πρῶτες ἔλαβα τὴ Συλλογή σου, ποὺ τὴν εἶχες ἑτοιμάσει πρὶν ἴδῃς τὴν προκήρυξη, καὶ στὸ ἑπόμενο θὰ σοῦ ἀποστείλω καὶ τὴν πρώτη Ἄσκηση. Τὰ ἔλαβα ὅλα, ἡσύχασε.

Καὶ τὰ δικά σου τὰ ἔλαβα ὅλα, *Κυρὰ Φροσύνη*. Ὁ κ. Φαΐδων συγκινήθηκε πολὺ μὲ τὸ ἀνέκδοτο αὐτὸ τῆς μητέρας του, ποὺ σοῦ τὸ διηγήθηκε ἡ νόνα τῆς φίλης σου. Δὲν θυμᾶται ὅμως κομμιὰ τέτοια ποιότιμη ζωήν, ἴσως τότε θἄταν πολὺ μικρός... Γιὰ τὸν Διαγ. Καλλιγραφίας δὲν ἔχεις δίκιο. Μιὰ πλήρη Συλλογὴ Ἀσκήσεων μὲ τὶς λύσεις τους ἀντιγράφουν καὶ οἱ διαγωνιζόμενοι χωριστά. Ἡ διαφορὰ εἶναι ἀσήμαντη.

Ναί, *Μπουρλοτιέρη τῆς Ἐρεσσοῦ*, ἔτσι σὲ βάφτισα, ἀφοῦ πατρίδα σου εἶναι τὸ ἱστορικὸ αὐτὸ παραθαλάσσιο χωριὸ τῆς Μυτιλήνης, ὅπου «γιὰ πρώτη φορὰ οἱ ραγιάδες ναῦτες ἀπὸ τὰ σιτοκάραβα τῶν νησιῶν μας ἀνταδείχθηκαν ἥρωες». Εἴθε νὰ ἀνταδειχθῇς μιὰ μέρα καὶ σύ. Καὶ ξέρεις, ὁ ἡρωϊσμὸς δὲν δείχνεται μόνο μὲ μπουρλότα.

Εἶμαι περήφανη, *Ἠχὼ τοῦ Ἐρυμάνθου*, ποὺ ἔγινα «ὁ πιὸ πολύτιμος σύντροφος τῆς ζωῆς σου». Ναί, μὲ τὴ βοήθεια τῆς καλῆς σου μαμμᾶς, γρήγορα θὰ μάθῃς, ἂν καὶ μικρή, τὰ διαπλασιακά. Ἀλλὰ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά, αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο.

Ναυτάκι, αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα. Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ ἀπαντήσω τώρα, πάνω σ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις, χωρὶς νὰ σὲ καταλάβουν; Τσιμουδιὰ λοιπόν. Καὶ στὸ ἄλλο σου γράμμα — ποὺ ἐλπίζω νὰ μὴν κάμῃ πάλι τρεῖς μῆνες γιὰ νἀρθῇ — γράψε μου πράγματα ποὺ νὰ μπορῶ χωρὶς φόβο νὰ τἀναφέρω—ἂν θἄχῃς δηλαδὴ τίποτα νόστιμα σὰν τὰ σημερινά...

Ἀτυχία, *Ὄθων*, νὰ εἶσαι στὸ κρεββάτι ἀπὸ γρίππη τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ ἀδελφή σου κάλεσε στὸ σπίτι σας τόσα Διαπλασόπουλα. Εἶδες ὅμως τί καλὰ καὶ εὐγενικὰ τὰ καϊμένα; Μπῆκαν στὴν κάμαρά σου νὰ σὲ ἰδοῦν καὶ νὰ σοῦ ποῦν περαστικά, χωρὶς νὰ φοβηθοῦν... μὴν κολλήσουν.

Χαίρω, *Τυρταῖε*, ποὺ ξαναγίνεσαι συνδρομητὴς καὶ μάλιστα μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ πάρῃς μέρος καὶ στὴν κίνησι. Θὰ εἶδες τὴν ἔγκρισι τοῦ ψευδωνύμου σου. Ὦ, τὸ πιστεύω ὅτι δὲν εἶναι «κολακεῖες» ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ φροντίζεις γιὰ τὴ διάδοσή μου.

Κρῖμα, *Δικηγόρε τῆς Νεολαίας*, ποὺ ἦλθες στὰς Ἀθήνας καὶ δὲν πρόφτασες νὰ μ' ἐπισκεφθῇς γιὰ νὰ σὲ γνωρίσω. Ἂς ἐλπίσω ἄλλη φορά, ὅταν θὰ ξαναρθῇς, κι' ὄχι πιά... μὲ ἀεροπλάνο. Σὲ συγχαίρω ποὺ πέτυχες στοὺς Διαγωνισμοὺς τοῦ Σχολείου

Καὶ σένα, *Πριγκήπισσα τῶν Δολλαρίων*, σὲ συγχαίρω γιὰ τὰ ἄριστα. Μὰ καὶ γιὰ τὸ χρυσὸ γιὸ-γιὸ ποὺ σοῦ χάρισε ἡ θεία σου. Ξέροντας πὼς εἶσαι «μανιῶδης παίκτρια καὶ συλλέκτρια». Σοῦ ἔστειλα τὸν Ὁδηγὸ κι' ἐνέκρινα ψευδώνυμο γιὰ τὴν *Σ. Κ.* ποὺ θὰ τὸ εἴδε. Ἡ *Ι. Ρ.* ἐξακολουθεῖ.

Ἔμαθα κι' ἐγώ, *Ἀγκάθι*, αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο τοῦ σχολικοῦ χοροῦ σας στὰ Ὀλύμπια. Ὅταν δηλ. σᾶς ἀνήγγειλαν ἐκεῖ ὅτι τὸ σχολεῖο θὰ κλείσῃ ἕνεκα τῆς γρίππης, χαλάσατε τὸν κόσμο ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα, τὰ χοροπηδήματα, τὶς φωνές. Ὡς καὶ «ζήτω ἡ γρίππη» φωνάξατε! Πολλοὶ εἶπαν: μὰ εἶναι στὰ καλά τους αὐτὰ τὰ παιδιὰ ποὺ χαίρονται ἐπειδὴ κλείνει τὸ σχολεῖο, καὶ μάλιστα γιὰ τέτοια αἰτία; Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν παρεξήγησα. Ἦταν μόνο μιὰ εὐθυμία, μιὰ τρέλλα... ἀποκριάτικη. Ἂν ἦταν σαρκαστή, καὶ σᾶς τὸ ἀνήγγελλαν στὸ σχολεῖο, κι' ὄχι σ' ἕνα μπάλ κοστουμέ, βεβαιώστε δὲν θὰ κάνατε ἔτσι!

Βασιλικὴ Τσιχριτζῆ, τώρα ποὺ ξέρω τὴν ἡλικία σου, μάλιστα. Εἶσαι περίπου 14 ἐτῶν, ἑπομένως δὲν μπορεῖς νὰ διαβάζῃς μὲ εὐχαρίστησι καὶ μὲ ὠφέλεια, παρὰ μόνο παιδικὰ βιβλία. Π : χ : παλαιοὺς μου τόμους, τόμους τῆς Βιβλιοθήκης μου, τὴν «Ἀδελφούλα μου» τοῦ κ. Ξενοπούλου, τὸν «Τρελλαντώνη» τῆς κυρίας Δέλτα. τόμους τῆς «Παιδικῆς Βιβλιοθήκης». Ἐλευθεροῦδάκη κτλ. Ἂν θέλῃς λοιπόν, στεῖλε μου πρὸς τὸ παρὸν κομμιὰ τριακοσαριὰ δραχμὲς κι' ἐγὼ θὰ σοῦ στεῖλω μιὰ καλὴ συλλογὴ ἀπὸ τἀνωτέρω.

Ἤβη, ἔλαβα τὸ γράμμα σου ἀπ' τὸ κρεββάτι καὶ σοῦ ἔστειλα τὸν τόμο ποὺ μοῦ ζήτησες γιὰ συντροφιὰ στὴν ἀρρώστεια σου. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς ὅταν τὸν ἔλαβες, θὰ ἤσουν πιὰ καλά. Οἱ «ἀμυγδαλιὲς» δὲν εἶναι τίποτα σπουδαῖο. Εἶδα καὶ τὴν ἱστορία τῆς γνωριμίας μας. Τί ὡραία!

Ἡ *Σφίγξ* μοῦ γράφει νὰ πῶ στὸν *Κουρσάρο* πὼς οὔτε ἰδέα ἔχει γιὰ τὸ γράμμα ποὺ ἔλαβε δῆθεν ἀπ' αὐτήν. Κάποιος θὰ πῆρε τὸ ψευδώνυμό της γιὰ νὰ γράψῃ τ' ἀστεῖα του. Κι' ἴσως μάλιστα χωρὶς νὰ ξέρῃ πὼς εἶναι τὸ ψευδώνυμο μιᾶς Διαπλασοπούλας, ἀλλὰ ἔτσι, στὴν τύχη, ἔβαλε *Σφίγξ*, ὅπως θὰ ἔβαζε καὶ *Πυθία* καὶ *Σίβιλλα* καὶ καθεξῆς.

Πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ γράμμα σου, *Δροσερὴ Μαργαριτούλα*. Τὴν ἔγκρισι τοῦ ψευδωνύμου σου θὰ τὴν εἶδες. Ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ ὅπως κι' ἡ καλή μας *Χωρὶς Φτερὰ* ποὺ τόσο χάρηκε ποὺ ἔγινες Διαπλασοπούλα.

Ὅλα τὰ ἔλαβα, *Δούλη Δωδεκάνησος*, κι' ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σου. Ἔχω μπροστά μου ἕνα γράμμα σου—παλαιό κι' αὐτό, τοῦ Ἰανουαρίου—ὅπου μοῦ γράφεις γιὰ τὸ γιὸ-γιό. Ἀλλ' ἀφοῦ ἀπὸ τότε ἡ μόδα τοῦ στὸ Κάϊρο ἄρχισε νὰ πέφτῃ, ἐλπίζω τώρα νὰ εἶναι ὁλοῷδιόλου... πεσμένη

Κι' ἐγὼ εἶμ' εὐχαριστημένη, *Δάκρυ Ψυχῆς*, ποὺ πῆγες καλὰ στοὺς σχολικοὺς διαγωνισμούς. Τὰ κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα μπορεῖ νὰ γράφωνται σὲ ὁτιδήποτε χαρτί, ἄσπρο, χρωματιστό, ριγωμένο, ἀρίγωτο, φτάνει νἀναι γραμμένα καθαρά, τακτικά, μὲ σκοῦρο μελάνι καὶ μὲ περιθώριο γιὰ τὶς διορθώσεις ποὺ κάνω καμμιὰ φορά. Τὰ πυκνογραμμένα, τὰ κακογραμμένα, τὰ ξέθωρα, τἀκατάστατα, μὲ δυσκολεύουν πολύ.

Ναί, *Κρινάκι*, ὁ «Μάγος τῶν Φιδιῶν» πλησιάζει στὸ τέλος του. Ἀλλὰ μὴ λυπᾶσαι; θὰ τὸν διαδεχθῇ ἓν' ἀκόμα ὡραιότερο μυθιστόρημα. Ὁ κ. Φαΐδων εὐχαριστήθηκε ποὺ σοῦ ἄρεσε τόσο ἡ Ἀποκριάτικη Ἐπιστολή του κι' εὐχαριστεῖ τὸν ἀδελφό σου γιὰ ὅσα σοῦ εἶπε γιὰ τὸν «Ποπολάρο».

Ὁ χῶρος μου τελείωσε κι' ἔχω ἀκόμα μπροστά μου ἕνα σωρὸ ὡραιότατα γράμματα. Τί νὰ κάμω; *Βεατρίκη, Φεμινίστρια, Νίνα Καλοχριστιανάκη, Πυγμάχε, Ὀρτανοία, Δανάη, Φρανσίνα, Γιόλα, Κερκυραϊκὸ Ἀκρογιάλι, Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, Δροσοσταλαχτῆ*, καλὰ μου παιδιά, φύλαξα τὰ γράμματά σας γιὰ τὸ ἐρχόμενό. Ἐλπίζω νὰ μπορέσω νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Ἀλλέως... ὅταν μοῦ ξαναγράφετε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἐναπομένει, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἐνεδούμενα ἰσχύουν ἀς τὴν 30 Νοεμβρίου 1933. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ ἡ, ἀνήκουν σὲ ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Καρυάτις, κ. (ΜΚ). Λίλιαν, κ. (ΑΨ). Νυχτολούλουδο, κ. (ΜΣ). Ἀκρογιάλι τῆς Ἰωνίας, κ. (ΑΒ) Ρούφουλας, κ. (ΓΠ). Ρι-ρῆς, (...). Γιὸ-Γιό, κ. (ΧΧ). Μενεξές, ἀ. (Ποιὸς εἶμαι;) Τρελλὴ Νεότης, κ. (ΜΚ). Λεπτὴ Καρδούλα, κ. (ΕΕ). Κρητικοπούλα, κ. (ΝΚ). Ἀνθισμένη Πλαγιά, κ. (. —). Ξενοδίκη, κ. (;). Λευκαδίτικο Ἀκρογιάλι, ἀ. (...)

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Βάνδαν*(ὄχι, τόμους δὲν δένω· γιατὶ ἐνοχλητικά; ..) *Ἠλίαν Ἰ. Ἀνδρεόπουλον* (Ὁδηγὸν ἔστειλα καὶ... ὁδηγήσου·) *Νεανίαν* (αὐτό, εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς·) *Μποὲμ* (τετράδια ἔστειλα·) *Τάσον Λούζην* (ἴσως χάθηκαν αὐτὲς οἱ δυὸ Ἀγγελίες·) *Γρεναδιέρον* (ὄχι, βιβλίο τοῦ κ. Ε. μ' αὐτὸν τὸν τίτλο δὲν ὑπάρχει· ὑπάρχει μόνο «Παιδικὸν Θέατρον», δυὸ τόμοι, καὶ «Θέατρον» γιὰ μεγάλους, τέσσερις τόμοι· πῶς πῆγε αὐτὴ ἡ παράσταση τοῦ «Φιόρου»; στεῖλε μου, ἂν ἔχῃς τὸ πρόγραμμα·) *Τριανταφυλλένιο Δάκρυ* (δὲν ἦταν λοιπὸν δικό

σου ἐκεῖνο τὸ ποίημα ποὺ ἀπορρίφθηκε ; τίνος ἦταν ἄραγε ; περίεργα μοῦ φαίνεται . . . κι' ἀκόμα πιὸ δύσκολο νὰ τὸ ἐξιχνιάσω, ἐφόσον δὲν ὑπογράφεις καὶ μὲ τὸνομά σου·) ***Κόκκινο Καναρίνι*** (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὸ νέο ξεσπάθωμα·) ***Προσκοπίναν*** (καὶ σένα ἐπίσης· μὰ ἦταν ἀνάγκη νάχῃς ξεσπάθωμα γιὰ νὰ μοῦ γράψῃς ; . .) ***Λυσόχαρτον*** (ἔλαβα τὶς 10 δρ., εὐχαριστῶ·) ***Μέλλοντα Πρόεδρον*** (σοῦ τὸ ἐνέκρινα· φαντάζομαι τὴ χαρά σου ὅταν ἔλαβες τὸν τόμο μου· ἀμέσως θἄγινες καλά!) ***Ἀήττητον*** (αὐτό σοῦ ἐνέκρινα· περιμένω τὴ Συλλογή·) ***Χρυσαφένιαν*** (ἔλαβα τὶς 30 δρ. κι' εὐχαριστῶ· ἔστειλα 18 τετράδια·) ***Μέντιουμ*** (ναί, σημείωσα στὸ ξεσπάθωμά σου τὴν ψίλη σου ποὺ ἐνεγράφη γιὰ τρεῖς μῆνες, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ, καθὼς καὶ γιὰ τὼραῖο σου γράμμα·) ***Μάντω Μαυρογένους*** (γράμμα σου μὲ ἀγγελία δὲν ἔλαβα·) ***Πέτρον Βουρνᾶν*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα·) ***Θέλμαν*** (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὸ ἕβδομο ξεσπάθωμά σου!) ***Γολιάθ, Θεότρελλην*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *8 Μαρτίου*, θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 266ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Μαΐου.

ΑΠΟ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις ἐγκεκριμένων Ἀσκήσεων ἀπὸ τὰς Συλλογὰς αἱ ὁποῖαι ἐστάλησαν διὰ τὸν νέον 263ον Διαγωνισμόν. Ἡ δημοσίευσις θὰ ἐξακολουθήσῃ ὅλον τὸ ἔτος. Ἡ προθεσμία πρὸς ἀποστολὴν Συλλογῶν λήγει τὴν 30 Ἀπριλίου.

179. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου πάντοτ' σ' ἀκολουθεῖ.
Τὸ δεύτερο στὰ δάση περπατεῖ,
Καὶ τ' ὅλο τοῦ Αἰγαίου μικρὸ νησί.

Δανάη

180. Συλλαβόγριφος

Μέσ' στὰ σύμφωνα τὸ ἕνα
Καὶ τὸ ἄλλο σκοτεινό.
Μὰ τὰ δυὸ συνενωμένα
Κάνουν δέντρο ἐξωτικό.

Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος

181. Στοιχειόγριφος

Εἶναι ὄνομα γλυκό,
Λατρεμένο, μαγικό.
Κι' ἂν τοῦ λείψῃ τὸ κεφάλι
Μιὰ ἁγία ξεπροβάλλει.

Ὀλιβιέρος Κρόμβελ

182. Ἀναγραμματισμὸς

Ἂν ἀπείραχτο μάφίσῃς,
Θὰ μὲ βρῇς μέσα στὸ σῶμα·
Ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Πράσινο κάνω τὸ χῶμα.

Γαξιδιώτης

183. Γωνία

\+ * * * * * * = Ἀκρωτήριον ἑλλ.
* + * * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
* * + * * * * = Ρωμαῖος ῥήτωρ
* * * + * * * = Ποταμὸς τ. Εὐρώπης
* * * * + * * = Νεοέλλην ποιητὴς
* * * * * + * = Χώρα τῆς Ρωσσίας
* * * * * * + = Ἤπειρος

Οἱ σταυροὶ καθέτως νῆσος τῆς Εὐρώπης.

Ναπολεόνη

184-188. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀναλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις :

πάγος, Τῆνος, φόνος, χῶμα, ἀετός.

Ἔνδοξος Ἑλλὰς

189. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἥρωα τοῦ 21 :

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 2, Ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητής· 3, Προφήτης· 4, Δημητριακόν· 5, Ἀρχαῖος ἱστορικός· 6, Σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος· 7, Ἤπειρος· 8. Κράτος τῆς Ἀφρικῆς.

Κένταυρος

190. Γρῖφος

ερ τε
ερ ερ τε τε
ε βι ν
ερ ερ τε τε
ερ τε

Δάκρυ Ψυχῆς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 1.

1. Ἰώσηπος (υἱός, ἴππος).—2. Ἔκλα (ἐκ, λᾷ).—3. Τῆλος-Μῆλος-Δῆλος-Ζῆλος-Βῆλος.—4. Χάλι-χαλί.—5.

Α Λ Σ
Α Ι Α Σ
Α Ρ Γ Ο Σ
Α Ι Α Κ Ο Σ
Α Τ Ρ Ο Π Ο Σ
Α Ι Σ Χ Υ Λ Ο Σ
Α Γ Η Σ Ι Λ Α Ο Σ

6. ***Ἡ θεὸς πάσχει, ἢ τὸ πᾶν ἀπόλλυται.*** (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας ἐκ δεξιῶν, καὶ ἐκ τῶν κάτω καὶ τῶν ἄνω ἐναλλάξ).—7. ΛΟΥΚΡΗΤΙΟΣ (οὖριος, ὕλη, Κρήτη, Ροῖλός, ἥλιος, Τύρος, Ἰούλιος, Σῦρος).—8-12. Διὰ τοῦ Δ : ***δάσος, κάδος, δόλος, δόδς, Δανία.***—13. Ἡ καλὴ καρδιὰ νικᾷ τὴν κακὴ τύχη.—14. ***Ἰατρὸς ἀδόλεσχος ἐπὶ νόσῳ νόσος*** (ἴα τρῶς ἄ, δολ ἐς χος, ἐπὶ νο σ' ο, νο σ' ος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχὲς δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΓ'—184]

Ψηφίστε ὅλοι φανατικὰ ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ. Δύο ἀπ' τὰ καλύτερα Διαπλασόπουλα, τὸ Αὐσόχαρτο καὶ ὁ Ἀσημ. Ἀσημακόπουλος τὸν ὑποστηρίζουν. Ἐλπίζετε βραβεῖον ἐκλογέως.

[ΑΓ'—185]

Παρατείνω τὸν (ΑΓ'—60) Διαγωνισμό μου ἐπὶ δίμηνον. Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅπως λάβουν μέρος καὶ ἄλλες εὐγενικὲς ψυχές.

Ὀλιβιέρος Κρόμβελ

[ΑΓ'—186]

Θὰ μοῦ προξενοῦσε τὴν μεγαλύτερη χαρὰ ἕνα σας τετραδιάκι, περιμένω ἀπὸ ὅλους σας. Δ/σις μου: Ρένα Ρόζεμπεργκ, Κουντουριώτου 199, Πειραιεύς. — ***Ἀντινέα***

[ΑΓ'—187]

Ἱδρύσαμε στὸν Πειραιὰ τὸ 1ο Παράρτημα τῆς ***«Χαρούμενης Συντροφιᾶς»***. Ἐκλέξαμε : Πρόεδρο : Ἀγράμπελη, Γραμματέα : Μίκω Μάους, Ταμία : Ἀγνή, Τριηματάρχας : Χλόη, Ἑκάτη, Ἀντινέα. Γραφεῖτε μέλη. Μερικὰ Πειραιωτάκια.

[ΑΓ'—188]

Τρίμηνος παράτασις τοῦ (ΑΓ'—34) Διαγωνισμοῦ. Πλάνο Ἠλιοβασίλεμα, Μπελίνα, Προσκοπίνα, νὰ περιμένωμε ;

Καλόκαρδη, Ἀδγερινὸς

[ΑΓ'—189]

Χαιρετῶ ὅλους-ες. Ἀνταλλάσσω ἠθοποιούς, τετραδιάκια. Δ/σις : Ἑλένη Ἐλευθεριάδου, Μπρούφα 18, Θεσσαλονίκη, γιὰ τόν :

Ρίρῃ

[ΑΓ'—190]

Ἀλληλογραφῶ μὲ Διαπλασοπούλες ἕως 14 ἐτῶν. Φράγκον, Ρόδου 1, Ἀθῆναι διά :

Μαντὼ Μαυρογένους

[ΑΓ'—191]

Πρωτομπαίνοντας εἰς τὸ ἀνθοστόλιστο περιβόλι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλους-ες καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ Διαπλασόπουλα-ες κάτω τῶν 15 ἐτῶν, ἀνταλλάσσω γραμματόσημα. Δ/σις : Ταχυδρομικὸν Κιβώτιον ἀρ. 290, Λευκωσία Κύπρου.

Γιὸ-Γιὸ

[ΑΓ'—192]

Μὲ χαρὰ μπαίνω στὴν κίνησιν τῆς «Διαπλάσεως», καὶ σκορπίζω εἰς ὅλους μενεξέδες καὶ χαμόγελα.—***Μενεξὲς***

[ΑΓ'—193]

Ἀποτελέσματα (ΑΒ' — 488) Διαγωνισμοῦ μου. Βραβεύω : 1) Πασχαλιά. 2) Ἐλπίδα Βραβεῖα στέλλονται. Στείλαντας εὐχαριστῶ θερμῶς.

Μελαχροινούλα

[ΑΓ'—194]

Ἀγριολούλουδο τῆς (ΑΒ'—244), ἐπιθυμῶ ἀλληλογραφία μαζί σου. Δ/σις (ΑΒ' — 299).

Παρήγορος Ἄγγελος

[ΑΓ'—195]

Εὐχαριστῶ θερμῶς τοὺς εὐχηθέντας γιὰ τὴν Γιορτή μου.

Θλιμμένη Γοητεία

[ΑΓ'—196]

Βραβεῖα Διαγωνισμοῦ : Γιόλα, Γαρδένια Ἄστρον Ἐλπίδος. Γιόλα, Ὀνειροπλέχτρα, περιμένω γράμμα.

Μπουμπουλίνα

[ΑΓ'—197]

Ψῆφο ὅλοι στὴ «ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ». Ἐπιτυχία ἐξησφαλισμένη.

[ΑΓ'—198]

Προκυρήσσουμε δίμηνο, δίδραδρο διαγωνισμὸ ***ἀγράφων ἠθοποιῶν***.—Βραβεῖα ἐκλεκτὰ ὑποστηρίξατέ μας· δὲν χάνετε. Δ/σις : (ΑΓ'—154).

Γρεναδιέρος,—Μουτζούρης
Κερκυραϊκὸ Διοβολάκι

[ΑΓ'—199]

Ξεπεσμένε Λόρδε, στεῖλε τέσσερα ψηφαδέλτια. Χωρὶς Φτερά, σὲ ψῆφισα.

Παπαρούνα

[ΑΓ'—200]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΟΙ ΑΝΕΜΟΙ»
ΤΡΙΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ :
ΝΑ ΑΓΙΟΙ
ΑΥΚΟΙ ΚΑΝ
ΤΡΙΑ ΑΔΙΚΟΝ

Νὰ διαβασθοῦν τρία πελάγη. Ὅποια βρῆτε στεῖλτε μὲ δίδραχμο στὴ Δ/ση : Σύλλογον «Ἄνεμοι», οἰκία Μαργαρίτη Κέρκυρα. Βραβεῖα ***τέσσερα διαλεχτὰ βιβλία.*** Τἀποστελέσματα, ἀνυπερθέτως στὸ 270 φυλλάδιο. Περιμένουμε ***ἀπ' ὅλους κι' ὅλες.*** Βάτραχοι, Χαρούμενη Συντροφιά, Ἐσκεράντο ὑποστηρίξτε μας.

Ἀποτελέσματα Β' διαγωνισμοῦ. 1ο βραβεῖο Γιούλης Ἄνθης (ἐλαιογραφία) 2ο Χλόη (Λασκαράτου : Ἤθη, ἔθιμα, δοξασίες Κεφαλονιᾶς).

Τῶν διαγωνισμῶν : ***Βορμᾶς.***
ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΦΑΙΑΚΩΝ στὸ Δημοψήφισμα.

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σπύρου 10, Ἀθῆναι